د افغان ننګ ويب پاڼه
خپلواکه ناپيیلې، ټولنيزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

Ketabton.com

لنډې کيسې

ليکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ لمريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: گل رحمن رحماني
مبایل: ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښنالیک: mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: گ، رحماني
ډېزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: گودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انترنیت خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دپښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدین شپون او استاد اسدالله غضنفر ته!

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

ګڼه	سرلیک	مخګڼه
١	خپلې خبرېالف	
٢	دولسمشراندیښنې	
٣	وه دتوروغروشپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوګو	
٧	سپین دېوالونه	
٨	دسیندناوې	
٩	دځنګل ماران	
١٠	عبدل کاکا	
١١	بې وطنه	
١٢	شهزاده	
١٣	وروستی فصل	
١٤	زنداني	
١٥	کتیبه لیکونکی	
١٦	دزخم ننبه	
١٧	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
١٨	له وینې ترمینې	
١٩	وړانګه اونکریزې	
٢٠	دهدیرې شپه	
٢٠	په وینولمدې تابلوګانې	
٢١	په اوښکولمدې تابلوګانې	
٢٢	وړانګه اونکریزې	
٢٣	دهدیرې شپه	
٢٤	د وروستي فصل یو څو پاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبرو کې خبرې راوباسم او په کیسو کې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کیسې زما لومړۍ هغه دي د دغه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او دځینو دلیکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نود کیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې او تاسې ته یې وړاندې کوم زه دانه وایم چې په تول پوره کیسې مې لیکلې خو لږترلږه دداستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه یې قبولې کړئ او بیا مشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې ولیکم.

دا هم باید ووایم چې دغه شل کیسې مې درانډیو اونیو له لارې تر اوربدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابي بڼه یې هم دررسوم.

په تلو تلو کې دګودرخپروندیې ټولنې له درانه مشرا وملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروره په خپرراته ګران دی مننه کوم چې زما دغه کتاب هم زما دنوورکتابو نو په څېر تاسې ته درسوي او تل یې لیکلو ته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزرا وکشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپیوټري چارې او پوښتنې یې په خپلو هنرمندو ګوتو جوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یو ځل بیا ولوستې او څه یې ورباندې ولیکل له تاسې درنو مننه چې زما دوروستي فصل پاڼې اوړوی.

ګل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډیو دخپرو مدیریت

۱۳۸۸ دکب او ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندېښنې

د ګل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخواني شان شوکت ولاړه وه نرۍ شمال لګېده او مرغانو شورماشور جوړ کړی وو ،توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنګینو پردو او ښېښنو سترګې ولګېدې بېرته به د شنه اسمان په لور والوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ورګډې شوې د سهار لمر هم د ورېځو په جال کې راګیر وو او رڼایې پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده دهلېز کې یې د سرو قالینو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندېښنې نه وې راڅولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو ګډاووډ دي او د اندېښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار یوې لوېې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شا ته شو په ځیر ځیر یې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر ګونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم را ته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځالې نه جوړوي پخوا خوبه دد ې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی لـه ځـا لـو ډ ک وو خـو اوس یوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر د دوی سره څه کړي؟

خپلـــه قـــره قلـــي یـــې پـــه لاس کـــې وا خیـــسته یـــوه مـــلازم تـــه یـــې ورغږکـــړ بچیم اینجه بیا....

وړانــدې ولاړ مــلازم پــه لړزیــدلو قدمونو د ولسمــشر مخکې ســلا مــي وولــه

ولسمشر په خندنۍ لهجه ورته وویل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځالې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب...مورېخو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشر غوصه شو نو بیا ولې نه راځي زر که ځواب را کړه

ملازم سرښکته وا چولو او زیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

دګلخانې د سا تونکو مشر وایي چې د ما ڼۍ رنګ خرابوي دا ځل موورته معماران له اروپا نه راوستي وو ډېره قېمته یې رنګ کړې روپۍ یې تراوسه پاتې دي.....

د ولسمشر غوصه سړه شوه پـه تـالار کې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونـو کې ډوب وو ،پـه کړکیـو کې اېښې ګلدانونه یې یو یو له نظره تېر کړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټیو یې له ده نـه د لمر خاتـه مخونـه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې د ځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشر غوټۍ لاندې وغورځوله او یو ځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم د توتکیو په څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکی په دایروي کړیو کې د اسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې د کړکۍ په څنډه کېښوده یو ځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شو د خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې د دغه ما ښۍ په اړه د ه ته په نقلونو کې کړې وې په خیالونو کې ډېر وړاندې لاړ و وریاد شول چې په ماشومتوب کې یو ه ورځ له خپل پلار سره د نوي کال په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت د غه ماڼۍ ټوله تو تکیو او د نورو رنګارنګ مرغانو شور ماشو په سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو د پا چا په مخ هم د خوښیو څپې خورې وې د ده پلار چې د پا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده د پا چالاسونه ښکل کړل د پا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې ورباندې ګرمې شوې پا چا هم دی بې سارې ښکل کړ د ده پلار پا چا ته د دوی د باغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ ورواچوله هغه وخت ټوله ماڼۍ د ولس له مشرانو او ښاریانو ډکه وه له کلونه هم خلک راغلي وو ، دی چې راته هېڅ هم تالاشي نه کړد ماڼۍ پیره دارانو هر چا ته د ګلونو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې او خلکو ته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو او د ماڼۍ په مینځ کې په پا چا د ګلونو باران جوړ وو ، هره خوا د ګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې او د پسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې د پا چا تخت او شا و خوا به د ګلونو په ګېډیو کې پټه وه او سندرغا ړود خوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې د پسرلي او وطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندرغاړو غوښتل چې د پا چا په اړه سندرې وو ایي ولسمشر چې په خیا ل کې تر دې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

د ښار نږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښار ما یوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه څو سوالګرو ماشومانو لاروېانو ته د سوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو او هر څوک به چې په مخه ورغلل د سوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه ورواچوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو او ماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خو په دې وخت کې یو خړ رنګه فوځي موټر را ښکاره شو بوډا یې د هارن له اوازه وډار شو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خو موټر یې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پرمخې ولوېد ه.

ولسمشر خپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړ او بېرته شا ته شو د کړکۍ سره پرده یې کش کړه سر یې په دواړو لاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب ! وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشر خپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه او دیوې ډلې ترمخ د غونډو د تالار په خوا روان شو خو قدمونه یې یو هم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال اباد ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکیه!

د ژمي پـه يـوه سـاړه مـازديگرمورېټو ل دکلي دجومات پـه برنډه پيتاوي تـه ناست وو وړواولويانو ټولوله ځانونو گرم پټوگا ن تاووکړي وو اوگرمې کورتۍ يې پـه تـن وې لمردنورووړځوپـه خلاف خوراتـود وو خوغرونه اودرې لـه واورودا سې ډکې وې چې يـوازې کـږې وږې لارې اودوړانـدې کرونـدوويالې اولښتي دښامارانوپه څېرتورما لومېدل دجومات پـه برنډه دکليوالوشورزوږترنږدې کورونو ښه رسيده له ټولوباموخړدودونـه اوچتېـدل اولـه دود کـشو شـنې لوخـوړې تاوېـدې دباغونواوکروندوپه لغړو ونوکې دکارغانواوازونه اوچتېدل پـه برنډه ناست کليـوال هرڅوک پـه خپلوکې لگيـاوو چاقطارچادولس بچي کـو ل وړانـدې څوسپين ږيرودڅارويوپه ناروغۍ خبرې کولې خوکله چې بـه دملاصا حب دراتلوغږشوټول ناست کليوال بـه داسې غلي شول لکه دمرغـانو پـه سيل چې باښـه ورگډشي خودملاصـاحب پـه ځـای بـه چـې بـل څـوک لـه جوماتـه راووتـل بيابـه هـم هغـه شورماشورجوړشـو گلاب اکابيادډي هرڅه نه بې پرواخپل فکرونه کول ښی لاس يې پـه تندي دچترۍ پـه څېرنيولی وواوسترگې يې د مخامخ غـره لوړو څنډوتـه نيـولې وې چې سيليوېې لـه سره وا ورې الـوزولې اولمرتـه دهنداړې پـه څېرځلا دهرچاسترگوته رسېده يوازې لوړکمرونـه غرني ونـې اودبوټوسرونه لـه واوروراوتلي ښکارېدل گلاب اکـا هـم ښايي دنوروما لداروکليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت بـه لـه غرونو او غونډيو واورې والـوزي اودهغه دوړومېږواووزورمـه بـه د څـر لپـاره ووزي گلاب اکا همداسې پـه فکرونوکې ډوب وو چې نـا څاپـه يې پـه برنډه ناستوکسانو تـه سترگي ورواړولې اوپـه لوړاوازيې وويل هاغه وگورئ!

هغه...ليونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دگلاب ا کا خواتـه پـه حيرانـۍ وکتـل هغـه لـه ځايـه اوچت شو اوگوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه

هغـه پـه واوروکې بنـد بنيـاد م درتـه يـادوم دمخـامخ غـره پـه سريوانسان چې پـه سيوري کـې دمـا شـوم پـه څېرښکارېده پـه واوروکې ترگونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديکونه يې خوړل.

گـلاب اکـا يـودوه قدمـه وړانـدې واخيـستل اوبيا پـه خبروشـو

هلکا نوکوم نابلده مسافردی زمونږکوم کليـوال کلـه هـم پـه دې وژونکې لاره نـه راځي کـه يې پښه خطا شوه کندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوکه دانه وي نوکوم برف کوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم نه ورسيږي تاسې دری څلورکسه پـه منډه ورشی که موبچ کړلوی ثواب به موگټلی وي هلئ بيړه وکړئ

څلورکسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوگا ن له ځانه تاو کړل اوپه منډه دغره پـه لور روان شول.

دما ښا م له جمعې وروسته ټول کليوال په جومات کې دتبۍ پـه سرراغونډ وو اوهغـه پـنځلس کلن هلـک تـه يې کتـل کوم چې يخ کرخت کړی وو دخبروتوان يې نـه درلـود خوهرچاتـه يې حيران حيران کتل لکه چې کوم خوب گوري گلاب اکا پرلپسې چاپي کولـو د گرموشيدواوچايوغوړيونه يې ورکول کليوا ل چې د نااشنا هلک لـه خبروکولونا هيلي شول ټول خپلوکورونوته ولاړل پـه ټول کلي کې د دغي نا ا شنا هلک دراتلو کيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې يوا ځې ګلاب اکا اوملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تياري مخ په خوربدو وې چې دجومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي رابهرکړاوپه خبروراغي

هغه خپل نوم اسلم وښود ديوې غرنۍ سيمې اوسېدونکی وو ويل چې يوه اوني وړاندې يې مورمړه شوې ژوند يې په کورکې تريخ ؤدموريوزوی ؤخودمورله مرګ وروسته يې پلاراوميرې مور دکورخوشي کولوته يې مجبورکړ.

اسلم چې په ښه اوبد پو هېد لی ؤپلار يې شپني پرې پيل کړې وه دخپلې رمې ترڅنګ به يې دنوروخلکومېږې اووزې هم په بيه ورته څرولې خوکله چې دهغه پلارخپله رمه خرڅه کړه اوڅوورځې پس دا اسلم ناروغې مورد هغه د پلارتروهلولاندې ساه ورکړه نودکوچني اسلم پاتې کېدل يې هم په کورکې بې ضرورته وبلل نو ځکه يې تېره شپه په سړوکې له کوره وشړلو

***

دادکلونوپخوا خبره ده او اوس دکلي په پخوا نيوکېسوکې را ځي اسلم په دوو ورځوکې روغ رمټ شو ډېرساده اونېک هلک ؤ حتی دخپل کلي اوڅوغرونوپرته يې بل ځای هم نوو ليدلی هغه نوردتل لپاره زمونږ دکلي شو دژمي په موسم کې به يې دجومات خادمي کوله اوپه نوروموسمونوکې به يې په پورې درو اوغرونوکې دکلي رمه څروله ډېروبه له ميني اسلمی هم ورته ويل، په کلي کې کورپه کوربلد ؤاو چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بيا هغه څوک ؤ چې ترټولوپه اسلم زيات مهربان ؤ

دژمي په موسمونوکې به چې کله کليوال دجومات په برنډه راټول شول نوا اسلم ته به يې کلونه وړاندې دهغه دراتلوکېسه کوله چې څه ډول يوه ورځ دپورې غره په څنډه دوی ليدلی وو.

هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خودهغه دپلاردکورڅه پته نه وه ديوه خوړپه غاړه ددوی دکوريونړيدلی دېوال ولاړ وو نورهرڅه سيلاب وړي وو ،په کرونده اويا په غره کې به چې اسلم هرچاته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ اوسندرې به يې پرې غږولې کله به چې دکلي په پورې غرونوکې اويا دشنوخوړونوپه غاړه دا اسلمي د شپيلۍ اوازاوچت شونوهرچابه ورته يوه شېبه غوږنيوه اود هغه توره لمرسېزلې څېره به يې په خيال کې وروګرځېده.

دکلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بيا نونه چادکو مې مېږې يا وزې دورکېدوخبرواورېد اونه هم کوم کرونده ګرزمونږدکلي له لويې رمې نه دکلي سپين ږيروته شکايت وکړ.

اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې دېرش کلن ځوان دی ډېرکم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږدکلي شاوخوا نوروکلوکې هم په شپونکي مشهوردی.

دده له برکته په تېروپنځلسو ،شپاړسوکلنوکې دهرکليوال له پنځو شپږو ميږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی يې په يوه سرپه غرونو او رغونوکې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کارداکړی چې هغه ته دټولوکليوالوپه مشوره په واده پسې ګرځي ترڅودده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي اوکورې ودان کړي هغه وايي چې اسلمی په دوې حق لري چې دخپل بچي په څېرواده ورته وکړي.

***

داوړي په يوه ټکنده غرمه دکلي کروندګردګلاب اکا دکروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړغږخبرې کولې اودټوکو ټکا لو غږونه ان ترکلي رسېدل ګلاب اکا دپورې غره په لورکتل او د ډوډۍ لپاره يې دا اسلمي دراتلوانتظا رکاوه خو په وړاندې غرونوکې دالوتکوپروازونه اوډزاوډوزيې فکرخراب کړی وو کله به يې په کوم کليوال غږکړ

والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زيا ن ونه رسېږي خوهرچا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه یې کوي په دې ورځ ترمازدیګره کروندو ته رانغی ما ښا م تیاره په خوربدووه خو د رمې او شپونکې څه درک نه وو څو کلیوا ل غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندې ترڅنګ د سپوږمۍ رڼا ته یو ټپي ټپي لمرسېزلی جسد پیدا کړشاو خوا مېږواووزو شوراو زوږ جوړ کړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا یي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه وو چې د کورکارونه دې ترسره کړي او ترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خوجا ن محمد دخپلو همزولو او ټولګیوالو سیا لۍ نیو لی وو او بیاله لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلا رته یي وویل چې کشر ورورخان محمد یې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوریې دراګرځولو څوک نه وو دکا نکورله پایلو اعلا نېدو وروسته څر ګنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجینرۍ پوهنځي ته دمحصلینو په اصطلاح په جګو سترګو بریا لی شوی دی.

زده کړه یې دیوعالم اقتصا دي ستونزو سره پیل کړه دکورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلګښت پیسې ورکړي چې د یوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي دیوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپیوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټو لګي ګې هم کمپیوټرنه درلود اودملګرو له کمپیوټرنه یې استفاده کوله دا هرڅه له مجبور یتو نو سره یوځا ی تېربدل دپنځم ټو لګي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پایلې اعلا ن شوې نوا نجینرجا ن محمد په کې لومړی اوو ړا نګه په کې دویم نمره وه وړا نګې به ښا یي پیسې اوواسطې او یا هم ښایست درې وا ړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول ګناه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله وړانګې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به یې وپوښتل نو په ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقا ن زوی او انجینري ! له خدای مې جارکړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته او بیا اول نمره ګي کوي په او سنۍ زمانه کې یوازې عقل او لیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګیوالو او یا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لیاقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تویولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پیسې ورسر ه خلاصې شوې اودنوو چپټرونو لپاره یوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپلً پټو کې نغښتی روان شو په څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خوا کتل چې دکوم ما لدارګوما ن پرې کېد ه ګڼه ګوڼه دومره زیاته وه چې دودربدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرومزدورانو دانجینرجا ن محمد په خوا کتل فکرېې کاوه چې کوم مزدورېې په کاردی خو کله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې وا ړولې یوه سپین ږیري خپل ملګري ته خوله جینګه کړه او بیا یې په سترګو کې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونو کې خلک راتلل اومزدوران یې له ځا ن سر ه بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نور یې زړه تنګ شو څو قدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې ته ودرېد څو دقیقې نه وې تېرې چې یو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودرېده یوکس چې لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنـه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنګه یې معلومېده چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ
الکه مزدوري کوې ؟
جا ن محمد وروړاندې شو
هو نوڅه دسیل لپاره ولاړیم
نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو پـه لارو یې ورتـه وویـل چې دکوردبرنډې ډکول غواړي دیو ې ورځې کارد ی
دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.
سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک پـه سریوه ښکلي کا نکرېټـي کـورمخ تـه ودربـده دمـوټر لـه هارنډسـره دروازه خلاصـه شـوه پـه انګړکـې لـه ځوبرنډوا وسـمنټي برنډواوشنوو سپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وږمه خوره وه جان محمدد کوټو نقشوته حیـران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو
صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟
سړي لږ غوصه شو ورته ویې کتل
وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپـل کـارکوه مـوږ دومـره وخت نـه لروجـا ن محمد یوڅه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې دسړي شونډې وغوړېدې
دامې لورجا نې اچولې اود هغې ابجاددی
وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل ددریوڅلوروکوټومخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېدلې وې اوډول ډول ګلونودسهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې پـه یـوه برخـه پنجرې لګېدلې وې اویـوه برخـه یې ژورې کندې ته ورته وه
سړي جا ن محمدته وکتل
ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کراچۍ ډک کړه اودغه...
لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل
پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ
ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه
جان محمدد کارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې پـه اوږو کې پروت وو راننوته سړي پرې غږکړ
وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري
دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړ ه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پـاتې شـوې خوجـان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !
۱۳۸۸د نېکمرغه لوی اختردویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما!

په لومړیو دوه دریوورځو کې دومره تنګ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده او نه مې یاران د خپلې خوښې وو، موږ دري واړه د تا شکند ښار په زړه کې د خورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې د بهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسانتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې د نړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین د اسلامیاتو اقتصاد او ادبیاتو دزده کړې لپاره د تاشکند په خوار اتلل له افغانستانه زه او زما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پیل کړه له څوورځوورو ستـه مـو خپل یو بل هېـوادوال سـید ګلاب هـم پیدا کړ هغـه ډېر پخوار اغلی وو او له قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ داز بکا نو غوندې ښکارېده ما هم هغه وخت و پېژند ه چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت د دروازې سا تونکي ته ښکاره کړ او ما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن یې ؟نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان را معرفي کړ او د لین په سر راغاړې وت فکر مې وکړ چې له مانه دې زیات زما په لید و خوښ شوی دو اړه په غونډه کې یو ځای کښنا ستو د افغا نستا ن او خپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ور سره ملګری شوم دریو واړو په یوه کوټه کې ژوند کاوه او د تا شکند له ښکلو منظرو مو خوند اخیسته هغه بلد و و او هره خوا به یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواري صیب وایه چې ښه ورسره اشنا شوو نوم یې شینواري ماما شو هغه هم په دې چې یوه ورځ مو دیوه افغاني سندرغاړي سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ابښې ده توبه

وه پرمامینه–ستا دیارۍ نه شته مزه

له پېژند ګلوی ، ملګرۍ او له دغه سندرې څو میا شتې تېرې شوې په ښار او ما حول کې بلد شوو او یوه شېبه هم یو د بله نه جدا کېدو خو کله په مو چې هغه ته شینواري ماما و ویل په رنګ کې به یې بدلون راغی او لږ به غوصه شو په شینواري ماما موورو وروم مشهور کړ ماته به شاه محمد ویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څو تا شکند یانو هم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو او هر چا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دا نوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خو وروسته ګلاب هم راسره عادي شو یوه ورځ مې د کوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبر چې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېر شو او دومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکي چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ ما زدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړ ل او دغه لیک یې ستا په نوم راکړ په سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې دا په کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړ مانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نور بېرته ګلاب شم په ما پسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب او ستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا څاپه له خو لې همغه سندره په لوړ اواز ووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما_ولې دې اېښې ده توبه
وه پرمامینه_ستادیاری نه شته مزه
په یوه شپه کې دمنزل دهلېزته په لسګونو کسا ن راووتل او ما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېرمصروف
وویوازې به یې دومره وویل چې
دېوانه شده !
اوبیابه بېرته کوټې ته ننوتل
څو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې اوخپله هم غذرته ورغلم خود خپلو ازربا یې ملګرو څخه بیازموږ
خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په
کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړاوترهغه یې اورو چې خوب نه
وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواري ماما...خوجونګړه یې
ورڅخه ورانه شوې ده اوشینواري مامادومر کلکه توبه اېستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې یو ه شپېه هم ریس بلې خواته شواو یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې
زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ په خپلو مینځو کې په غوګومشهورکړی
وووردا نګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همداسې دچا یویا ډوډۍ په مهال به هم دټولو دخبروموضوع هغه وو
یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟
ډاکترصیب که څه هم ترټولوزیات دخنداګوډۍ ووخوپه دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړچې ته به وا
یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به یې وویل
والله خبره داده چې دلو یوغوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتوونکي و
ایې چې د لویو غوګونو خاوندان ډېر بختورکسان وي هېڅ ځای یې کارنه بندېږي خوکله به چې نورله
خندادټینګې نه ووډاکتربه جدي شو
په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو
دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونوموسک به شو
اویوازې دومره به یې وویل
هوکنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تاسې پانتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش
اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږ ټول داسې کسا ن وو چې دپېژندنې اوملګرۍ سا بقه مودومره اوږده نه وه بس
هغه دچاخبره حالاتوسره یوځا ی کړي وو دبېلګې په ډول خپله غوګو دکند هارولایت اوسېدونکی وو چې په
کابل کې یې دټاکنوپه دفترکې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس
یې رخصتي وه ،زه خبریال وم اوپه خالي وختونوکې مې ددفترخبرپا ڼې ابډېټ کولې همداسې احمد زبیر دمعا
ملاتو لاربښود دفتر درلود سبحان الله بیادپوهنې وزارت ماموروو خویووخت یې په کوم بل دفترکې له ریس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند ګلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لګه مو یو ازې غوګو و.

کومه ورځ خبره ان ترریسه رسېد لې وه کیسه داسې وه چې یونوی ملازم مو نیولی وو زمور له خولې یې غوګوغوګو اورېد لي وو فکریې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غوګودی یوه ورځ بهادر کوم مکتوب ورکړی وو چې دریس دفترته یې یوسي خوکله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې مامور غوګوصیب راکړ

ریس غوصه زمور دفترته راغی او دغوګو پوښتنه یې وکړه لومړی غوصه وو خو کله چې پوه شو نو بیاله خندا نه ټینګېده دایې هم پسې زیاته ګړه چې زه کله دبهادر دفترته ځم نو ماته یې شاوي خو اول یې غوږونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم داخبار په لوستلو بوخت وو او جالبو معلوما توپانه یې رااړولې چې نا ځاپه یې را منډه کړه او غوګو ته یې اخبار ورکړ

غو....وبښی بهادر خانه ته دغه مطلب وګوره

غوګو په غوصه د اخبار پا ڼې وویله خو اخبار یې د ملازم په مخ وویشت

ما چې اخبار را پورته کړنو نیمه پاڼه مطلب یې دهغو کسانو په اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري

یو ځای یې لیکلي وو چې دلویو غوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډ ېریخ او نه هم ډ ېرې ګرمۍ ته دټینګې دي ، ډېرزتېروځي او هسې په مفتو کې لویو پوړیو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکټر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خنداګا نو په اسرا خیستی وو.

ما لید ل چې کله به بهادر یو ازې شو نو دتشناب هندار ي ته به ولاړ او خپلو غوږونو ته به یې کتل خو ترټولو ډېرپساتې خپله ډاکټر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې ددفتر په موټر کې دکور په خوا تلونو ډاکټر به له لوی لاس غوګو داسې ځا ی کښېنولو چې دځنګ په هنداره کې به یې ځېره ښکارېده

بیابه یې په ډېرېورغږ کړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لار او یاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفتراو کورنو به مو له خندا زږونه خوږېدل او بهادر به یو ازې له خندا او زه خوله نیولې و ه ښه مې په یاددي چې دپنجشنبې په ورځ دمېتنګ په خونه کې ناست وو او دریس صیب دراتلو انتظار مو کاوه بهادر دډاکټر خوا ته وروکتل

ډاکټرصیب نور به نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولو وخندل

ډاکټرهم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سرا وغوږونو سره تړلي یو

او...

بهادر یې خبره ورپرې کړه

ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنزي ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکټرنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونو کې تخصص اخیستل کېدلی بهادر غاړه تازه کړه

ټوکې مه کوه ته وو ایه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکټر له خندا لاس په خوله کېښود

غوږوصیب دمونوګراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انسا ن کې دغوړونو اهمیت
ټولو وخندل اورئیس صیب راننوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نۍ په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یوه ورځ رئیس ویل چې درا یوله شمېرنې وراندې هرڅوک کولی شي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همدا سې وشول ټولو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوډ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونو رامکا نات خوپه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلو بېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښې بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیرا کبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګاراډان او سا تو نکي موراسره کړل

ګورو چې په روغتون کې پروت دی له ګوتې او سرنه یې بنداژونه تاوودي دپولیسو یو افسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو

صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږاودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې ددفترکارت یې ورسره نیولی دپولیسوافسر زموږد رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانو په اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلو په کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه وواي یې دبهادرپه سترګو کې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایي

خوموږټول سلګوواخیستو د هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدوناکامه هڅه وکړه

اویوازې داجمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور بې لاس او پښې و چې وې خولا یې هم دستړیا احسا س نه کاوه او په شوق سره دکورپه انګړکې په کار ونو بوخته وه دکوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډکړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړې ګډاووډپراته وو خو په ټول ا نګړ کې دلمدې خاورې ښکلې بوی خوروو چې په هرچا ښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېواله هرڅړی راتېرکړنوله زينې به راښکته شوه او څو قدمه به شاته بيابه يې دېواله ته وکتل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړی وو هغه په انګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا بېولې وه او پلار يې په کروندہ کې په کاربوخت ، مرغانو شورما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونو او ګلانو کې مرغۍ چونېدلې چې يوه ښکلې سمفونی يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړتول کا رونه يې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه يوګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوروسته سپين رنګ ورکړی وو په زړه کې يې دخوښۍ يوه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا له ځان سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلي ښکاري مورمې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خومې هسې هم په ما کارونه نه لوربږي

بېرته له ځايه پا څېده لوښي يې وويندل خوپا م يې شو چې دڅاه دغاړې ګلا ن له تندې ځوړند سرونه مړاوي ولاړدي په تندي يې راواني خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان ! څومره به تږي وی کا شکې سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وايي څوډولچې اوبه يې ورواچولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوايوه رمباړه وکړه په شونډويې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځه دزېړې غوا شاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ يې لاسونه ښکل کړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايې په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې له تناره نه چايجوشه راوا خيسته او مورته يې وروړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښوداوورنه ويې پوښتل

مورجا نې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيا راغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کليوال هم ورسره وو اوس به ميدان ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيايې دچايوګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خيرنه ورکوي کاشکې ته يو ځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخيرمې په زلمي زړه خوګېږي دبچې په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله واړولې مورې انګرمې څنګه سپين کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسيلی وکړ

وېښ لورې !زه چې ستاپه منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره يې لرپه چورت کې لاړه بيا يې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځا لې مرغان يو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسيدا ګل کاکا يوم په لاس راننوت په څېره يې دخفګان ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغوا په شايې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ يې په سرښکل کړه اوترڅنګ يې کېښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو ووځه یې ویل

سیداګل سروخوځولو اواوږداوسیلی یې وکړ

نورنه کیږي وېل یې چې په پرده کې ډالرواخلی اوکورونه موپرېږدی

چې زموږ عسکردلته نه ځایږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله اوګمبېري کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لورواده مې ترسره شي هسې مودکور دېوالونه دومره سپین کړي دي داکورنورزموږ نه دی... دسیداګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې.

خوغوټۍ په ځای کې رانېغه شوه

پلاره له دې ښکلی کورپه ټوله دنیاکې نه شوپیداکولی دګلا ن دانګوروتاکونه او ونې ما ټول دڅا ه له اوبونه په ډولچه رالوی اواوس ورسره مره بې وفا یي وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنیاکې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم

دپلارپه شونډو یې موسکاخوره شوه

غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازدیګرپه هواکې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان دخپل ژباړن په مرسته دکلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي اوترسباپورې کورنه خالي کړي.

سهارو ختې له مجبوریته دټولو کډې تړل شوې وې اوله یوې مخې په موټرونوکې بارېدلې

دسیداګل کاکادروازې په وره کې یوما شین ولاړوو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېده په یوه وړکي موټرکې ددوی ټول کا لي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره دما شین په سېټ کې دناست شین سترګې په خوله خندارا غله.

ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي دېوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو ېده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

دغوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټرېې په ګردونوکې له کلي پناه شو

۲۱\۱۱\۲۰۰۹نومبر جلا ل اباد ښار

دسیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرو لرې ځایونو پورې خواره وو هرخوا د ګر و پونو رڼا وه د مدیر جما ل د کلا په ا نګړ کې کله هم دومره رڼا ګا نې او مېلمانه چانوو لیدلي له دروازې نه به چې دننوو ښځو کومه ډله له ماشومانو سره یو ځای را ننوتله نو د په برنډه نا ستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به یې ځای ورکړ.

دې ډیوې همزولو نجونو او سهیلیو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووا یي هرچا په سندرو کې سیا لي کوله مدیر جمال چې به کله د میلمنو له کوټې د ښځو د نا ستو خونو او برنډې ته را غی نو ضرور به یې د خپلې مشرې لور ډیوې خوا ته یو نظرورکتل او په همزولو به یې دا فغا نیو پیسې شیند لې.

ډیوه د ناوې په سره جوړه کې د شهزادګۍ غوندې ښکارېده ښکلا یې له سینګار سره یو په دوه شوې وه خوله سترګو یې درو انو او ښکو په راز ځوک نه پو هېد ل سندرغاړو نجونو به چې ډیوې ته پا م شو او د هغې روانې او ښکې به یې ولید لې نو په ټوکو او خنداګا نو به سرشوې او سندرو ته به یې زورورکړ.....

نجلۍ و د بړې خوشحا لېږي
په سترګو ژاړي په زړه ګوړې ما تو ینه
شپه ده د نکریزو جینکۍ تمبل وهینه.....

په همدې وخت کې به چې مدیر جما ل را غی نو په خوږه لهجه به یې بیا خپله خبره تکرار کړه ....

خویندو ډیوه لور مې خوشحاله وسا تئ ما د کلي روا جونه مات کړل ما ته د افرق نلري چې ناوې مې د کوره و ځي که را ځي هرڅنګه چې وي باید په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې یوه پیغله وا د ه شي دا ترټولو لویه خوشحا لي ده نور خلک د خپلې لور په واده کېدو خوا شیني وي خو تا سو وګورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځایږم.

ما ته خدا ې دا سې زوم راکړی چې د شتمنۍ یې په دې ټولو کلو او سیمو کې سیا ل نشته هرپلار باید د خپلې لور د ښه راتلونکې په فکر کې وه او سي.

زه بیا هم وایم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خو ناقص العقله وي د ښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جا نداد خیاط دزوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک با ید د خپلې بړستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سیالان دې وګوري اخر ما خو ټوله دنیا.......

خبرې به یې بیاد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو میلمنو خوا ته ورغی، دنارینوو په حجره کې هم د کلو ځوانانو ډول ډول خبرې کو لې چا به د جاند اد دزوی سلام چې خلکو سلا مک باله ستاینه کوله د هغې او د ډیوې د پټې مینې کېسې به یې تر ژبو لاندې کولې ځنې بیاد ملک نظرمحمد دزوی داود خان چې او س د مدیرجما ل زوم کېدو د شتمنۍ او جاید اد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نیمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انګړ کې د لمدو نکریزو ښکلی بوی خور وو او هرڅوک د خوب ټالیو زنګول

شپه شوه او په کورکې درنه چوپتیا خوره شوه ډیوې دا وښکو ډ کې سترګې وغړولې ترڅنګ یې څو همزولې په خواږه خوب ودې وې. د نکریزو او عطرونو ښکلي بویونو د کوټې فضا نیولې وه .ډیوې سترګې و موښلې په ځای کې کېنناسته او خپل جوړکړی پلان یې په ذ هن کې را و ست.

یوه شیبه یې سرپه زنګون کېښود د سلام غمجنه څېره یې په ذ هن کې وګرځېده زړه یې درد وکړ او د ځایه پا څېده په بیړه یې له الماری څخه زړې جامې را وا خستې له ویښتو ،تندي ،لاس او پښو یې د سینګار ټول ځیزونه لرې کړل زړې جامې یې وا غوستې او په غلو قد مونو یې دردروازې په لور حرکت پیل کړ، له یوه تیاره دهلېز تر تېرېدو وروسته انګړته ورسېده په انګړ کې تیاره او چوپتیا خوره وه پا س اسما ن ته یې وکتل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګرېدونو اودبوټو په خواکې دوام ورکړ.

له وړاندې حجرې نه هم دناریینووغږونه نه راتلل اونه هم څوک ښکارېدل یوازې څوکسان دغوښودد بګونوترڅنګ نغري ته ناست وو اوپه خپلومنځونوکې یې غلې غلې خبرې کولې.......

ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړخووازه نشوه اویوډول اوازترېنه پورته شوپه بیړه دکلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نګړونوته دویالې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه اویوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخوسلګیوډک وو .

ورخطاړوه لکه چې څوک یې ځاري دپلارد کلاخواته یې وکتل خوپه تیاروکې هېڅ ځیزنه ښکارېده.

هرې خواته یې دسلا مک څېره ترسترګوسترګو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.

دسیند دمستو څپوشوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه.....

زه دهمدې سیند دڅپونو سره ځم.....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم توردا غ نه لګوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په څپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خوناڅاپه دسیند په څپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپوکې ګل شوه.

دزخم ښېه

زه اورسو لي په ټو لګي کې هروخت یو ځای کښېنا ستو دغه کښېنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښېناستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله

ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وودواړه دټو لګي په منځني قطارکې ناست وومنځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوړونوتاوولو لپاره بې لاس رارسېده اوپه وروستي لین کې دټنبلا نو ګما ن را باندې کېده

درياضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو بې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوروا ړې وه یوازې زماملګري کتا بچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه بې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي پخپل نامه لاسلیک کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زماو اررا او رسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دابهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه یې راته وویل

شیطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښایم دټو لګیوالو په مخ کې یې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتو له ډېره ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښېناستم اولاسونه مې خولې ته نیولي وو زماله ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني

موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په سترګوراته کتل

کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونو کې ایښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شو ې درې ته لاس کړ اوګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندي ولګېده اودوینو یوې داري دټولګي غولی په وینو سورکړ

وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای یې زمانه بدل کړ په تند ي یې لاهم دسپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې اوبیاداسې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو یو دبل نه لارچپوله اوخبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سربې هغه سپین بنداج لکه عادت شوی یې چې وي هروخت ښکارېده

***

له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیاما اورسول جان چې موږپه کلي کورکې رسولی بللونه وو لید لي

هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت یو محفل جوړشو ی ووچې سندرې نڅاګا نې او شعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نیما یي کې دستېج انا نسر انانس ورکړ چې اوس به دځینو شخصیتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې اوترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي اوتا سې ته دغه خاطرې وایي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه یوڅه زده کړي اوستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی ویناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی

دلاسونو پړکا شوه یو چاغ سړی توره درېشي اوسره نېکټا یي یې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره یې دنوي کال دمبارکۍ ورکولو وروسته پیل کړه ان دي ماشومتوب او د هغه دکلیوال ژوند نه یې راپیل کړه

هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه اوپه چکچکو بدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد

د سرو ښېنتا ن مې نبغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپېټولو اودچوکۍ په دړه دګزاراودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکښېنا ستلوتاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځیرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورایه ښکارېده دواره په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نونه یم پو هېدلی چې دغونډې برخواوبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

دپسرلي په موسم کې به چې کله دسنځلې ګلان وغوړېدل نود کلي دټولو کروندګرو غوږونه به دتورکي دخوږې شپېلۍ دغږنيو نغمو په انتظاررو او ډېرځله به دهغه دشپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نيمګړې ښاربده.

دتورکي له نامه سره زموږدکلي پرته دشا او خوا کلوټول او سېدونکي پوره اشنا وو اودنوم په اورېدوبه يې دخوږې شپېلۍ په صفتونوسرشول چابه وېل دهغه غوندې شپېلۍ په دنيا کې هم څوک نشي غږولی چابه وېل چې په شپېلۍ کې يې سحريا جادوپټ دی ځينو خودملنګ اوجا دوګرټاپې هم پرې لګولې وې تورکی په رېښتيا هم همداسې يوعجيب انسا ن وو دتورکي نوم چې کله څوک اخلي نوديوه وړوکي انسا ن نوم ښکاري خوداتورکی بيا بيخي بل ډول انسا ن وو داسې چې په ږېره کې يې نورتورويښتا ن نه ترسترګو کېدل سترګې به يې په ببروروځوا وشونډې به يې په اوږد وبڼتوکې پټې وې رنګ يې دسکاره په څېرتک تورووو ، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړۍ به يې په سروه د هغه داصلي ځای ځا يګيپه اړه هېچا ته هم پته نه وه اونه يې چا دکورنۍ نورغړي ليدلي وو دژمي په سړوشپوکې به تري تم شو خودپسرلي په موسم کې به دپسرلنيو مرغا نواوبارانونوسره يو ځای په کلي کې راپيدا شو شاا وخوا کلوکې به يې په

ارزانه بيه له چانه شپني ونيوله بيابه نودې وو اودرست کال له کليوالوسره تاوده مجلسونه اود شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نيمه پو ښتنه وکړه نو ځان به يې په لېونتوب ووهه اويابه يې خبره په بله واړوله حتی داصلي نوم په اړه يې هم څوک نه پو هيدل ډېروبه وېل چې رنګ يې تور دی نو ځکه خويې خلک تورکی بولي خوکله چې څوک ورته کاکا وواييي نوډېرخوشحالېږي.

انا به مې و يل چې تورکی دغونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې دحاکم صيب په لورمين شومينه يې د ليونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته يې ډېرې جرګې واستولې خوهغه هره يوه په بې شرمۍ سره رد کړه اودايې دځا ن سپکاوی وو ګڼلوتردې چې دمرګ اختارونه يې ورکړل څوځله يې په خپلوکسانودومره وډباوه چې په شپوشپوله خوراکه اوخبروولوېده څوځله يې دحاکم په کوردبريد هڅه هم وکړه خوفايده يې و نکړه دحاکم صيب هم نورصبرتمام شو تورکی يې خپلو لمدو زېرزمينو ته واچولواودکورنۍ نور غړي يې يويو په پټه اوښکاره ورختم کړل څوکاله پس چې حاکم صيب خپله لورواده کړه نودتورکي نه هم ددوزخ غوندې تيا ره سمڅواوپرلپسې غذابونوهرڅه هېرکړي وو نوريې چې ده ته څه تاوان نشوررسولی په سمڅوکې يې دهغه ساتل هم بې ګټې وبلل نوځکه خويې له ځانه وشړلوپس له هغه نه تورکی هم دغرونواوځنګلونوشو ټوله ځوا ني يې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه دخپلې ناکا مې مينې دردونه به يې هروخت په شپېلۍ کې بيانول.

زه نه پوهېدم چې دانا دغه کيسه به مې کومه افسانه وه که ريښتياهم يووخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مت همداسې نقش وه ځکه دانا يوه خبره مې هم ماته دروغ نه ښکاربده دتورکي کاکا په ليدوبه په تيا ره اونمجنوسمڅو کې يودشخوبرېتونووالازلمی په ذهن کې راغی چې دبوال ته سرپه زنګون ناست وي.

په ټولو شاوخوا کلوکې داخبره هم مشهوره وه چې دتوره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېراثرپروت دی دځنګل اوکروندو ټول ماران پرې مين دي لوی او واړه ماران يې دخپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځينې سپين ږيروبه لادا هم ويل چې ترغرونولاندې پراته ښاماران هم دتوره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه را بيدا ربږي موږ ماشو مانو به هم كه كله كومه شپيلۍ ومونده نو يو بل ته به موويل چې د توره كي غونډې بې ووهه.

زموږ په كلي كې ټولو كروندګرو په پولو، ويالو، پوشتونو، سيندغاړو او د غرونو په لمنو يا هم په وړوغونډيو كې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زياتې ايښې وې چې د باد له كمزورو ځپو سره به شورترې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نيكونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مينه لرله چې د كرځمكې به يې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او د اوړي لومړۍ شپې ورځې را برسېره شوې په ټولو كلو او دښتو كې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او د خلكو په سپږمو به خوږه لګېده ان ترلري پرتو سيمو به هم بادونو دغه خوشبورسوله د سنځل ګل په دې موسم كې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به ځوك ترې په كروندو او سيند غاړو كې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دريوورځو كې به د كوم كلي وال غواضرور د مار زهرو وژله بيا به نو چاد اوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په كنځلو خلاصې كړې وې.

په كلي كوركې به چې ځوک غوصه كېدل نو ادیوه ښيرا به ترټولو ورته زوروره ښكارېده چې دځنګل د مارانو خوراک شي.

خو يو توره كی وو چې په دې موسم كې به يې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او ځپره په ځپره به ګرځېده زړوروكروند ګروته به يې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شاوخوا كروندو يوډول پشهاراو اوزونه اېستل داوازونه به چې ډېرشول توره كی به له خندا شين شو شپېلۍ به يې له وچو شونډو لرې كړه له ځان سره به په خبروشو.

دا ټول زما مريدان دي، يوازې همدا ماران ماته احتياج دي زما امرد كلي په وزو، مېږو او د غو مارانو چلېږي دنورو امرونه بې ځايه منم ددې كروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مين دي هرڅه پرې كولی شم په كروندو كې يې يوه ورځ نه يوه ورځ كومه غوا يا خوسكی چيچلی وي خو يوه ورځ به مونږ وي او ربدلي چې د توره كي دلښكركومه مېږه مارانو چيچلې ده ما ټولو مارانوته امركړی چې ددې كلي خلكو ته څه تاوان ونه رسوي خو دبنيادمانو غوندې په هغوی كې هم ځينې سركشه مخلوكات شته چې امرنه مني.هغه به ډېرځله په لوړو غونډيو او د كروندو نه لرې دغرونو په لمنو كې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بيا په هغه ځپره كې پروت وو چې د كروندو په مينځ كې كروند ګرود سنځلې تريوه ونه لاندې ورته جوړه كړې وه.

په توره كي پسې دا هم مشهوره وه چې دخولې لاړې يې دمار د زهرو ضد دي كه به چا ورته وويل چې توره كی كاكا په يوازې توب كې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به يې ځواب وركړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه يم هغوی زما لښكري دي يوازې خو ته يې چې په دې دنيا كې يو سردوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به يې هرپوښتونكی شرمنده او حيران كړ.

يوه ورځ دا سې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا دتوره كي د شپيلۍ اواز وانه وربدلو په كروندګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو كليوالو پوښتنې پسې پيل كړې چا به وېل چې كومې لرې درې ته به يې رمه بېولې وي چېرته به تندي وهلی وي، .ناروغ به وي چا به يوڅه او چا به بل څله وېل.

دويمه ورځ يې هم ترغرمې پورې درک معلوم نه شو دغرمې ګرمي په پوره زوركې وه چې ديوه كروند ګر دهغه ځپرې ته نږدې ولاړو انبوته پام شو.

دهغه نورملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې يې دځپرې په ځنګ كې توره كی پيد اكړ شورماشورجوړشو توره كی په خورو وروځانګو او بوټو كې اوږود غځېدلی وو سترګې يې پټې وې او په سينه يې دلويو اوو ړو مارانو ځايښت نه كېده دځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږد كلي كروندې او دغرونو لمنې په يوه درنه او غمجنه چوپتيا كې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸
میدان رودگ ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا

د پوهنتون په انگړکې یوازې سپین ږیري عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ربړۍ سره یو ځای د پوهنتون انگړ ته داخل شي او په محصیلونو کیلې وپلوري سهار وختي به چې کله دلیلیې نه د ټولگیو په خوا روان شوو نو عبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرگینې ربړۍ سره د پوهنتون انگړته رارسېدلی وو او د صبر ترلوړو ونو لاندې به یې په ربړۍ کې د تازه میوو درجنونه سمول او له ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ربړۍ سره د نږدې لاړو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هر محصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نو وېل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نو عبد ل کاکا له همد غه زړې ربړۍ سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.
دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي او زاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرو او ټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نو له نیمایي نه زیات محصلین نجونې او هلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینو خو به دامتحا ن په شپو ورځو کې داستادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثرو استادانو یې خبره منله او ځمکې ته یې نه غورځوله د پوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونې او زامن گڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلو کې پوره بحث کاوه او له استدلال یې کار اخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه د نور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څو مره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لگېده پرېمانه متلونه ،شعرونه او ټپې یې په یاد وې د خبرو او ټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه او متلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.
د رحمان بابا دومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجز هم شول او موضوع به یې بل خوا واړوله.
د پوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه او باسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په ټول پوره او پخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خو بیا به مې د پښتو دامتل سترگو ته ودرېد چې وایي.....
))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې د عبدل کاکا د عمریوه زیاته برخه همدلته د پوهنتون په انگړکې له محصلینو سره تېرکړې را شه درشه یې له محصلینو او استادانو سره ده . نو ځکه خو یې دومره څه زده کړي چې په روانو خبرو کې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې دهغه له رېړۍ نه څوکېلې واخيستې او په خوړلو يې لګيا وم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته يې په خندا سلام واچوه يو درجن کېلې يې ترې واخيستې په پلاستيکې کڅوړه کې يې واچولې او له څوخبرو وروسته رواني شوې.ماعبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خواته راغی او په اوږه يې لاس راکېښود خوشال باباڅومره ښه فرمايلي دي.

هرچې خوږ دښکلې مخ په مينه نه وي

ددنيا په مخ اوده راغی اوده لاړ

دابيت مې دلومړي ځل لپاره دهغه له خولې واورېده اوله زړه نه مې خوښ شو مالا ځان خبروته جوړولو چې بيا يې خبروته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظرنه ګورم لکه تاسي چې..........

لږغلې شو بيا يې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځينې ملګري يې چې لري.

زه دصورت ښکلا چندان پلوی نه يم ديوه موقتې ښکلاده اصلي او تلپاتې ښکلا په سيرت کې نغښتې چې ښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې دا ښکلا خوښه کړيې دهغه مينه هم تلپاتې وي په اوسنۍ زمانه کې دا سې انسانان ډېرکم دي چې خاوند پرې دسيرت اوصورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.

په خبروکې يې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا ليدلې ؟

خوهغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وايي چې مينه يو روحي تسکين دی اود دوو روحونو عاطفي تړون ته مينه وايي چې يوازې روحي لذت لري اوله جسم سره يې تړاو نه شته خو افلاطون وايي چې مينه بې له جسمي وصال نه مينځ ته نه راځي بچيه زه دارسطو پلوی يم هغه بې له دې چې زما خبرې واورې همدا سې لګيا وو ماهم دکيلو پيسې ورکړې اودټولګې په لور روان شوم له يوډول زهني کشمکش سره مخ وم که رېښتيا ووايم دومره پخې خبرې مې دعبدل کاکا په څېر يوه کراچيوان باندې نه لورېدلې.

وختونه په بيړه روان وو دعبدل کاکا دکيلو په رېړۍ به چې ورپېښ شوم نوضروربه ددواړوترمنځ داډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعرورواړولونو سمه کره کتنه به يې پرې پيل کړه.

ښه مې په ياد دي چې د تصوف اوکره کتنې په ساعتونوکې به زموږدټولګې خواته راغی رېړۍ به يې پرېښې وه اودکړکۍ څنګ ته به يې دا ستاد لکچرته غوږنيولی وو که په کومه خبره به يې نيوکه اوتبصره لرله نوبيا به يې يوازې ما ته هغه وخت کوله چې درېړۍ خواته به يې ورغلم نورماهم دا هم دا هېره کړه چې هغه يوکراچيوان دی دپوهنتون ديوه خواړه ملګري په څېرمې خبرې ورسره کولې خوددې سره سره مې دهغه دزده کړواوتېرژوند په اړه معلومات ترلاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده يې راسره وکړه چې کله په څلورم کا ل فارغېدلې نو دخپل ژوند يوه کيسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړې بيا يې وليکه دلنډې کيسې لپاره ښه موضوع ده نور نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کا ل کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تردفاع وروسته نېغ دعبدل کاکا خواته ورغلم سترګې يې له اوښکوډکې وې خوښل يې چې دا دمحصلينو په فراغت دخوښۍ اوښکې دي ، دواړه دصبرتريوې وړې ونې لاندې کښېناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وريادکړم غربو نيولې غوندې په خبرو شو.

بچيه !ستاټول ټولګيوال او دان ورهلکان چې سږکال فارغيږي زما څلورکلن ملګري دي دهغوی په فراغت خوشحاله يم خو په بېلتون يې ژاړم هغوی به مايوکراچيوان بولي خوزما په زړه کې اوده احساسات اوسپېڅلې جذبه ديوه ساده کراچيوان نه بلکې ديوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هيله کوم چې له دې ځايه لاړې نو خپل بوډا اکا دې هېرنکړې ماله تاسره وعده کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم دا کيسې مې تراوسه چاته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبروباورو کړې.

بچيه ! نږدې د پرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم دهمدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولگي کې مې ترټولو لوړې نمرې اخيستې موږ هغه مهال په يوه ټولگي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان او نيمايي نجونې وې دا پوهنتون اوس جگړو يو څه خراب کړخو هغه وخت هرڅه ديوه رنگين خوب په څېرښکلي وو دا ونې او گل بوټي هغه وخت واړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارينه خدمت گاران به يې لرل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لگېدلې وې څه به درته وايم هر څه ښکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په دريم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولگي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته يې معرفي کړه.

دا انجيلا ستا سې نوې ټولگيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا يې پوهنځی په همدې ټولگي کې پرېښې وو اوس يې له سره وايي. هغه به دخپل عمر په څلورويشتم يا پنځه ويشتم پسرلي کې وه.

داوخت يې دخپلې رېږۍ په لورشاوخوا وکتل او خبروته يې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترگې يې په ليدو نه مړېدلې دټولگي له ټولو نجون وسره يې مجلسونه په زړه پورې اوخواږه وو خوله هلکانو سره يې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه دبلا لور وه لکه اوږ ژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې يوعالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بلکه داچې ځوبهرني هېوادونه يې هم ليدلي وو.

دانجيلا په ليدوزماحالت پوره تغيير وکړکه رېښتيا درته ووايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولگي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خوزه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيال ساتلو زما د مينې ځوپيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل اوپه سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه اوسېدم کورمې په ښارکې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجيلا په خيال کې گرځېده يوه ورځ مې په کورکې يواوږد ليک ورته وليکه په پخوا ادبياتو اونوو استعارو مې سينگار کړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخرکې مې ورته و ليکل که ستا پلار انسان وی نو تاته به يې مينه درښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خودزړه له درده مې وليکله

ليک مې راسره واخيست چې سباته يې په يوه ډول وروررسوم هغه وخت په پوهنتون کې دمينې ځرگندولو يوه طريقه داوه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو اونجلۍ به اوچت کړما هم دا طريقه غوره وبلله ځکه ددې لاړې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سباورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولگيوال راته وويل چې انجيلا هرسهار يو ځل دپوهنتون رياست ته ځي اوبياټولگي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون درياست مخې ته لاړم خوانجيلا رېښتياهم زماله ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته گذارکړخو انجيلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه دپوهنتون رئيس له دروازې راووت اوپه انجيلا يې غږکړ.

لوري لږتم شه جوړه به ځو.

دريئس په لاس کې ښکلی دپيلومات بکس وو په گړندیو قدمونو له انجيلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پراته کاغذې پاکټ سترگې ولگېدې ليک يې رااوچت کړبې له دې چې څه ووايي خپلو عينکوته يې نږدې کړ زما په سترگو توره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولگي ته له راتلو وړاندې دپوهنتون رياست ته ځي اوريئس يې څه کېږي دريمه ورځ دپوهنتون انگړته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بو تلم هغه څه چې ریئس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي ریئس ته د سپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم څوورځې بنه وډبولم اود وهلو زده کړه یې رابانډې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم دهرانسان لومړۍ مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیاترننه زه یم اوارېړۍ اودپو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلایادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستیو شېبو د تېرولو لپاره پاڅېد م

۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزمورږ زاریو اوټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرود کمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی ووچې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهاربه یې جونګړې له کالیوسره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځوپه خلاف ډېر خواشینی وو. دمابنا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیموشپووي که نن نه وي نوسبابه خامخاپولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانوزنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اودجګروو ېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرځله به ماته پدې خندا راغله خونن خندامندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یوماموریت وکړی شې

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو بایدپه یوه بله تمه پاتې نه شوڅومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وواودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړې مې په کې کړې دې همزولي اوملګري په کې لرم په خاورو کې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره نااشنابښکارېده

په همدې فکرونواودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه رابانډې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

* * *

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلاررابانډې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنو هغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه تري رابښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلاریې دپولیسوغټ افسر وو راضیه به دڅوارلسو پنځلسو کالو وه خو ماغوندې هلکان ورسر ه دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېر وشتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلاريې ددې لپاره دلته راوستې وه چې يوورته ښوونځی نږدې وو او بل داچې په ښو نومرو فارغه شي

راضيي په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبي به يې بللم که هغه مې دزړه نه نه خوښېدی نه کله به مې يې هم داکنځلې اوله سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلايي زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ويرې چې بيابه راته ښکنځل وکړي زماله لپاره دهغې دمينې اظهار گران کړی وو

زماليدو يوه شېبه تم شوه اوله مسخرو او ټوکو په ډکه لهجه يې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پيدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپيسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري وربا ندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگو کې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته ديوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نورنه هغه ماته يوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر و څو کلونو کې هر ساعت ما او يو څو نورو مهاجروته دخپلو ملگرو په بدرگه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په يوه پردي هېواد کې مو دخپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملگرو کډې چې لاړې بيانو زه دهغوی لپاره د ساعتېرۍ يوه ښه لوبه وم

په ژړغوني اوله تاثره په ډک اواز مې ورباندې غږ کړ

راضې نور نو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه د تل لپاره ځم دا ښوونځی به يو ازې تاته پرېږدم يو ازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

دراضيي په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حيرانه پاتې ودرېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عريضه مې ورکړه او په انتظار کښناستم دادارې له لويي کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لين وروسته ټولگيو ته روان شول خو راضيه وړاندې ادارې ته مخامخ تر ونې لاندې حيرانه ولاړه وه اوله سترگويي مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونو کې کارخلاص شو له مديرصيب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته دخدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضيه لاهم دښوونځي په انگړکې تروني لاندې ولاړه وه او زه يې د سترگوله کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم داهم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگيوالو سره مې مخه ښه وکړه راضيه هم په خپله څوکۍ ناسته وه دښوونکي په ځای يې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نو د ټولو په سترگو کې حتې دهغو هم چې زه يې مهاجر او بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې دباندې قدم کېښود بې اختياره مې دراضې غږ غوږونو ته ورسېد

حميد جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختياره دهغې له خولې ووت چې نه يو ازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حيرانۍ سترگې ورواړولې دراضيې په څيره کې دپرېشانۍ او اضطر اب نښې له ورايه څرگندې وې بله داچې دالومړی ځل ووچې مايي له خولې نه په دومره نازدمهاجريا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دويمه ورځ سهار مها ل زموږ کډې په يوډول بهرنيو لاريو کې چې ټولې په يورنگ وې او په ترپالونو يې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بارشوې او د پوليسو دگوابڼ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل دکمپ له دروازې چې وتم دلارۍ له پاسه مې راوکتل لاندې راضيه په دروازه کې ولاړه وه دپلاستيکي گلونو او څونورې کڅوړې يې په لاس کې وې او په حسرت نيولې څېره يې له ساتونکو کمپ ته د ننوتلو اجازه غوښته خو زموږ دکډې لارۍ په ډېر ه بېړه روانه شوه دلومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړي چې زه يو مها جراو بې وطنه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرينه چوکۍ کې ځا ن تاو وکړ د ملکې خوا ته يې ناڅاپي سترګې ورواړولې چې دغاړې په هاريې ګوتې وهلې او په څېره کې يې دژور خفګان نښې له ورايه برېښېدې خو پاچا بېرته دربار ته وکتل او ويناته يې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خو زما خبره په غور واورئ زما پلار معظم تولواک دې خدای وبښي دننګ او غيرت په دې ډول خبرواو معاملو کې يې چاته دومره دخبرو اومشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فيصله کول او يوازې دمېړنيو قدرو رسره وو خو کله چې هغه له خپل مرګ يو ساعت وړاندې دغه هېواد دپاچا هۍ تاج زما په سر کېښود نو يوه خبره يې راته دوروستي وصيت په ډول وکړه هغه دا چې له دربار سره به په هر ه جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار دغه وصيت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صيب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربار ته نه دی حاضر شوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښاد معظم تولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دځپلو لپاره په خپله خوښه دجکړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږته ګواښ کړی هغوی فکر کړی چې دمعظم تولواک په مړينه زموږ پاچا هي کمزورې شوې اودوی فکر کوي چې دخپلو تېرو ماتو جبران به وکړي

په دربار کې ناڅاپي چيغې شوې

موږ دخپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا ښښو دلو ته له همدا اوس نه تيار يو موږ به دخپل دښمن دپاچاهۍ تخت دخپل ځوان تولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچا يو ځل بيا دلاس په اشاره هغوی غلي کړل خو يو سرتېری لا هم ولاړ وو

ښاغلوِ !شوراوزوږنه ته حاجت زموږ هېواداو پاچا هي په خطر کې ده هغه خاوره چې تراوسه ددښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن يې دلاندې کولو نيت کړی خو زه وايم چې دغه وياړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړاو دخبرو اجازه يې وغوښته په ادب يې خبرې پيل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته يوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس بـه روان وي زه د سرلښکرساتونکی يم هغه بهر دلښکرليکې معاينه کوي اودتيارسی. قومانده ورکوي ډېرزربه ستاسې په حضورمشرف شي
سرتېري سلامي وکړه اوپـه خپـل ځـای کښېناست دملکې نـه نيـولې ددربـارترهر وزير پـورې پـه ټولـو دخفګـان سيوری خپوروو پاچادجګړې په اړه خبرې کولې چې يو سرتېری لـه سلامی. اورسمي ادابـو وروستـه رانـنوت او غږيې وکړ
ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې دمشرف کېدو اجازه غواړي
پاچاپه لوړاواز ځواب ورکړ
احمقه !دهغه په مخ چاددربار دروازې تړلې دي زرېې راوله لـه ډېره وختـه دهغـه پـه انتظـاريم اوس پـه لـه خيـره وروستی. پرېکړه کوو
ټولـو ددربـاردزرينې دروازې پـه لـوري وکتـل دروازه خلاصـه شـوه يو دپاخـه عمرخاونـدچې لوړقـد ،اوږده ږيـره ،اوږده بانه يې لرل سرترپښو په زغره کې پټ وو رانـنوت پـه مـخ اولاسـونويې دپخوانوزخمونو نښوښودله چې دځوانی. عمريې ټول په سختوجګړوکې تېرکړی دی ټولوته يې سلامي وکړه اوبيامخامخ دپاچااوملکې خواتـه ورغی په ملاخم شو بيادوه دری. ګامه شاته په ادب ودرېد.
صيب دلښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم
پاچا اوملکې دواړودلښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه
هغوی به کله روانېږي ؟هروخت چې يو مناسب قومندان ورته پيدا شي
پاچاحيران شو اوله خپلې زرينې چوکی. راپاڅېد
داڅه وايې ستانه به مناسب سرتېری زموږ پـه پاچاهی. کې چيرتـه وي ؟تـه هغـه څـوک يـې چـې زماپلاردغـه پاچاهی. تاج زماپه سرا ېښی خوتوره يې تاته درکړې داتوره تاتـه هسـې نـه دتـه درکـړل شـو ي تـه چـې کـوموجګړتـوتـه تللی يې نوموږخپل بر ی يقينې ګڼلی
دلښکرقومندان يې خبره ورپرې کړه
زه غواړم چې داځل دې دلښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشرزوی اوس دادي پنځه ويشت کلـن دی ددې جګړې لارښوونه بايدهغـه وکـړي زه حاضـريم چـې ديـوه عـادي سـرتېري پـه بڼـه دهغـه ترمـشری. لانـدې وجنګېږم
دپاچاپه څېره کې دپرېشانی. اوخفګان نښې لازياتې شوې څوقدمه وړاندې راغـی اودسرلـښکرپه اوږه يـې لاس کېښود
ښاغليهِ !ته زموږدپاچا هی. توره يې تاسره داخبرې ښې نه دي ته يوازينی کس يې چې په دربارکې دې هره خبره اوربدل کېږي خوددې سره سره په دربارکې داخبره خپرېږي چې ته زمانه خفه يې ؟
سرلـښکرمخ دربارخواتـه راوګرځولواوپـه خبروشـو زه يـوسـرتېری يـم دسـرتېرودعمل اوازمويـښت ځـای دجګړې ډګروي نه چې ددربارپه قالينوودرېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي
ښاغلوِ !زه دخپـل زړه خبره غوڅه کـوم دتېرودوومياشـتو راهيـسې زموږدپاچاهی. شـهزاده نـه معلومېږي پـه لښکردهغه په اړه دووخبروزوراخيستی يوداچې هغه معظم پاچاپه دې توروژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهی. دعـوه ونـه کړي بلـه داچې ټولـواک صيب غـواړي هغـه زموږنـه پټ وسـاتي هغـه دجګـړې لـه ميـدانونو ،تـوروا و مرګونو لرې يو نازولی ځوان رالوی کړي اوڅه ضرورته ونه رسيږي حا ل داچې هغه پـه دې هرڅـه پـوهېږي معظم ټولواک بايدزموږ دپاچا هی. دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده ګانو او په زړونوکې دنازاونخرو پـه ځـای دجګـړې ،سپا هيتوب ، غيرت ،قربانی. اومرګ کيسې پرېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړي یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره د توري او چټول څه چې د جګړې په وړاندې یو قدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږ دلښکرمشري دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره د سر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای بښلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو برې مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خو هغه په مړو کې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربار ته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبرو بحثونه وکړو که زموږ دپا چا هۍ دتېرو بریو تاج دلښکر دسر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچادخپل بچي دوژلو تورلګول کېږي خوکه سباته زموږ لښکر ددښمن ترښاراوزندانه ورسېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیا په خپلو خبرو پښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل او ارام په څوکۍ کښیناست خو سرلښکربیا خپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګو او ځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونویې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې ددربارمشران یې دخپلو مقامونودساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې دا وېل غواړم چې په دې دربارکې باید یوشهزاده اودلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې دا په تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدویورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په نازاونعمتونوکې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په بڼونواودمرمرینو ماڼیوپه پالنګونوکې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهې ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتوشوې اوتاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېری دپاچا خواته په ساه نیولې اندازیې دپاچامخې ته خبرې په ورخطااندازخبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږدسرحد یوکیلومترۍ ته رارسېدلی اوپه ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته وررروان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړشوټول پا څېدل سرلښکر دملکې اوپاچالاسونه ښکل کړل اوبې له څه خبروله درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحد کې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن د سرتېروامبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کرېږي او رېدل کېدي نورنو د پاچاهۍ سرتېرو ته يو ازې د دښمن تعقيبول ورپاتې وو ، تو له شپه په ښار کې نښتې راونې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تيارو کې په تېښته برياليي شول د سهار د لمر راختو سره دلښکرمشر د پاچاهۍ بيرغونه د ښار په ټولو لوړزبرجونو ورپول بيا په اس سپور شو او د زندان دروازه يې ماته کړه دزندان نيمايي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري وو چې د تېروجگړو په مهال د ښمن نيولي وو ، سرلښکر ته ټولو زند انيانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې يې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکر د زندان د يوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړ او دروازه يې خلاصه کړه د پېلوځې په تته رڼا کې يې په يوه بندې سترگې ولگېدې چې په لاس او پښو کې يې زولنې وې ، سريې ځوړند اچولی وو ، سرلښکر د هغه سرله زنگون را او چت کړ بندي چې په مخ او لاسو نو يې دزخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکر خوله له حيرانۍ وازه پاتې شوه ، توره او خنجريې له لاسه پرېوتل او بندي يې په غېږ کې ټينگ کړ

زما شهزاده ! زما دزړه سره !زمريه !زمافکرونه غلط وو مافکر کاوه چې ته به مو ړ نه پټ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې دعيش او خوښۍ ژوند تېروې ما و بښه ژوندی دي وي زمو ږ معظم ټولواک ، راځه ته نور بندي نه يې راځه ښاغليه !چې دد غه ستر بري زېری خپل دربارته کډه يو سو د سرلښکر له سترگو او ښکې راماتې شوې او د شهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

۱۳۸۸\۲\۱۶

وروستی فصل

په خپل ورځني مهال و بش کې يې د شپې يوه او ږده برخه د خپل نوي داستان دځينو برخو ليکلو ته ځانگړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو دورځنيو تو دو پېښو او خبرونو ليکلو به يې زهن دومره خوړلی وو چې د کورنۍ د غړو سره به يې هم په ورين تندي خبرې نه کولې دډوډۍ تروختـه بـه يې په يوه او بله ځا ن بوخت ساتلو په زهن کې به يې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ او مجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاخه عمر او سپين ږيري کسا ن هم داسې نه وي خوکله يې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پيل کړ نو طبعه يې ترپخوا هم ناارامه شوه او ديوه ناکا م مين په څېر به يې چرتونه وهل ورو ورويې د کورنۍ غړي هم ورسره بلد شول او هغه يې په دې اړه سپيناوي ته نه مجبورولو له ډوډۍ خوړلوورو سته به سيخ خپلې کوټې ته ننوت وربه يې ځا ن پسې بند کړ او دداستان په ليکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به يې توري کړې خو چې دلوستلو وروسته به يې خوښې نه شوې ټولې به يې ځيرې کړې او ليکنه به يې له سره د خوښۍ په څرگند ولو پيل کړه ترهغه به په ليکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به يې خبرې پيل کړې هر يوه به ورته چيغې وهلې چې داستان يې زرخلاص کړي ډېروبه گيله ترې کوله چې ولې يې کېسې د ښار زرگونو خلکو ته رسولې.

سهار به چې ليکوا ل دخوبه راپا څېده نو گڼې پاڼې به تربڼه لاندې پرتې وې نن ماښا م يې دورځپاڼې دمديرنه اجازه وغوښته او ورته ويې ويل چې دداستان وروستی فصل ليکي هغه دخپل دې داستا ن په سبب دورځپاڼې په مدير دومره گران وو چې هرغوښتنه يې منله نو ځکه خو يې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان وروستی فصل بشپړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لارويې په ذ هن کې ببلابېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستا ن اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کا ل نه راپه دېخوا د هغه دنيمو شپو ملګری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خوادداستا ن شريف اتل له ټولو ملګرو سره وژل کېدولو .

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په رېښتيا چې بيګاته قتل کوي ځا ن ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايو رېښتنی داستا ن دی خود ايوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مديرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرايستلي دي.

دداستا ن اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼو يې څوځله قلم وخوځولو خود اتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانو دډلې پياوړی قاتل به چې د اتل څېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نو دهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوږود وغځېد اوپه ګوتوبه يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړاواز خبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلووړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغوپه يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوبښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم يوازې ددروغو ګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بياپه ځای کې راکښناست ګوتواوقلم يې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يوځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلوله پښېمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اودداستان اتل له خپلو ټولو ملګرو سره ووژني خود قتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرولګېده.

په سترګو يې تپه تياره شوه بيا يې دکوټې دېوالونو ته وکتل اوچېغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلوبوخت شو په څوشېبو کې يې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيټه يې وليکله اوپه بيړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اواز سره ليکوال دوروستي فصل په پاڼوپړمخې راورغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکې سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولوپه انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځای يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دا زېرې ډېر نه لس کاله وړاندې پرې شوې وای نو شايد چې د زندان نه له وتلو وړاندې به يې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې د ولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د ېرش کلن ژوند پای ته ورسېد نو د ده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شپه به يې کوراو بچيانو په ياد له سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دا ببيخي هېر کړي وو چې هغه يو وخت د يوې شتمنې کورنۍ غړی وو او د ښه ژوند خاوند وو له زندان او دغه تکې تورې کوټې سره يې دومره عادت اخيستی وو چې نور نو دازاد ژوند خيال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،د ېرش کاله چې يو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمر تېر کړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبر د کومې خوښۍ په وياړ د غه مجرمين معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو د ادم خا ن غوندې زندانيانو ته يې رښتيا هم کار کتلی وو

ادم خان لا په دغه ذهني کشمکش کې وو چې يوه سرتېري دروازه ور خلاصه کړه يوه جوړه جامې يې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداډوله لهجه يې ورته زياته کړه :

ـ پاڅه خېرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډو سترګو سرتېري او بيا جاموته وکتل خو هغه ورته بيا يو قدم راوړاندې شو .

هسې ولسمشر په تاسې مردارخورو مهربانه شو پاڅه په نيم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کوراو خپلوا ن به لرې، کنه بيا پخواني يادونه درته تازه کوم د پخوانو يادونو په اورېدو سره ادم خان په ځای کې رانېغ شو

ـ ځم صيب ځم .....هسې پښې مې لړېدردکوي !

* * *

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچا داختر لپاره تياری نيوله د قربانۍ مالونو په هرانګړ او مال ځای کې بغارې وهلې د جومات ملاصيب په لاسپېکر کې ويناکوله او خلک يې ښوکارونو او د قربانۍ فضليت او يو د بل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شېبو کې يو ډنګر وچ کلک انسان چې لويه خېرنه ږيره او زېړرنګ يې لرلو او د چرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه يوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او دلېوني لېوني نارې يې پسې وهلې.

ادم خان په دې د ېرشو کلونو کې هرڅه هېر کړي وو خود خپل کلي نوم يې نه وو هېر کړی په ښارکې يې هم خپل پخوانی کور پيدا کړ خو پيره دار ورته وويل چې د کور مالکان ټول داختر لپاره کلي ته تللي دي

ديوه لوکس او ښکلي کوردروازه يې ټک ټک کړه په لومړي ځل يې په زړه کې سبک پيدا شو زړه يې درزا پيل کړه د خپلې کورنۍ د د ېرشو کلونو پخواني يادونه يې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې يې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دويم ټک ټک سره دانګړنه د چاد پښو ښکالو اواز راغی او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه يوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظر وکتل او په غوصه يې خبر ې پيل کړې

مردارخوره ولې زنګ نه وهې چې د دروازې رنګونه الوزوې نن ورځ د سوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړېې وام څه د دې ځايه ورک شه که نه د پسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان يو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو يې خبرې پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل يې زه سوالګرنه يم خپل کورته راغلی يم ځوان وخندل اوزياته يې کړه
واه واپکه دادې لابله سپکه اوس دکوردعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښنه اوخلک به
پيسې هم درکړي ځه له دې ځايه دې دابده ښېره دې ورکه کړه چې زمونږ ماشومان به ووېروې !
په سترګو کې داوښکوبهيرراما ت شواودځوان په اوږه يې لاسونه کېښنودل
بچوزه سوالګرنه يم ادم خان نه يم خپل کورته راغلی يم ځوان يو قدم ترې شاته شواوپه شونډويې قهر جنه
موسکاروغوړېده.
ځه خبرنه ددې ځايه ورک شه زماادم خان لالا خويې دېرش کاله وړاندې شهيد کړېيازه دومره جاهل يم چې خپل
ورورونه پېژنم په ټېلوټېلويې له دروازې نه لرې کړاودروازه يې بنده کړه.
زړه يې دکانې په ښېرکلک شوبېرته په راغلې لارروان شو دخپل کشرورورعظم خا ن خبرويې په ذهن کې
شورجوړکړی ووپرلپسې تنديکونه يې خوړل لس پنځلس ګامه نه ووتللی چې له يوه تنديک سره په ځمکه
راولوېداوله خولې يې سوررنګه وينې داره وکړه.
کتيبه ليکونکی
هرسهار به چې دپوهنتون په لور روان شوم نوضروربه مې په لاره کې دهغه ځوان کتيبه ليکونکي پوښتنه
کوله اوڅوشېبې به يې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.
دهغه په کوچني دکان کې به دمرمرينوډېرو سپين ګرد خور وو خوله اوپزه به يې په دستما ل ترلې وو اوزه به
يې هم په خبروسم نه پوهېدم خوترټولو په زړه پورې راته هغه بيتونه وو چې دنوو قبرونو لپاره به يې په نوو
کتيبو ليکلي وو او هرلاروي به له دکانه بهر ورته بوخل خامخا کتل.
ديو څوبيتونوپه لوستلوبه مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پيکه ښکاريدل په کتيبوټول ليکل
شوي بيتونه دومره دردونکي وو چې يوه شيبه هم ترې زړه نه صبرېده ددنيا دبدرنګۍ اوداخرت ښکلا ټولې
خبرې پکې بيان شوې وې.
په ژوند ليکونو کې دښارډېرمشهورکسا ن هم وو چې کتيبه ليکونکي ورته په خپل ذوق اوځانګړي ډېزاين د
هغوی ددې نړۍ وروستۍ پټې پرې ليکلې وې.
ددغې دردونکوبيتونوټاکنه دکتيبه ليکونکي دځانګړي زوق څرګندونه کوله يوڅوبيتونه به يې ستاسې
لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولې پټه خوله تېــــرېږې
سپېرې خاورې خومې غېږکولی نشې

***

داپه ياد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه يو

***

راشه په سلګو کې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړستاتصويرزماپه سترګو کې
خو اخبرمېږيانوکړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرګه مې بیامه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې ګـــــوره
په خمارو سترګو مې پربوتل ګردونه

همداسي نور دي تـه ورتـه بیتونـه چي ډېـري لرغونـو شـاعرانوو پـه مرمرینو کتیبـو لیکـل شـوي وو چي لوستونکوته به یې د مرګ ښېره اوډهډېري درد نه چوپتیا یادوله.

هغــه دومـره شــهرت تــه رســېدلی وو چــې دښارډېرو عمرخوړوکسانو به لاپـه خپـل ژونـد هـم دشـناختې جوړولوډیزاین اولیکنه ورکوله هلته له هرڅانه دا خبره هېرېده چي یوازې بوډا ګان د مرګ خولې تـه نږدې خلک دي.

ځکه هلته دماشومانو ،زلمو ، دځګړو د شهیدانواوبوډاګانو ټولو ژوند لیکونه موجود وو اودهر چادمرګ نېټې یې په مرمرینو کتیبو لیکل شوي وي زه په پوره باورویلی شم چې له دنیاوي چاروبـه مې زړه مـات شـو نوهلتـه بـه ورغلم اویوه شېبه به مې دهمدغه نالیدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشناشوي وو چې دځینو کتیبوپه ډیزاین اودرنګ پـه انتخـاب کې بـه یې هـم زماسـره مشوره کوله اوپه ساعتونو وخت به مې دهغه له ګردونوپه ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتریان داسې کسان وو چې خوښي بـه یې نـه پېژندده د ټولوبـه څـوک مړه وو اویابـه یې لـه ورانـدې دکتیبې لپاره لیکنه ورکوله.

یوه ورځ دجمعې په ماسپښین دهغه خواته ورغلم زما په ورتلو پاڅېده اودلومړي ځل لپاره یې پـه خندا غـاړه راکړه لوی لوی بریتونه ،وروځې اوبانه یې دمرمروپه سپین ګرد لړلي وو .

مالابله خبره نه وه کړې چې یوې لویې مرمرینې کتیبې ته یې اشاره وکړه.

ته وګوره نوی ډیزاین دی!

ددکان پـه کـونج کې ابښي کتیبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې یې دنورو دردونکوبیتونوپـه ځېربیتونـه راغلي وو ټوله مې په بیړه ولوسته لاخلاصه کړې مې نه وه چې د درد یوڅپه رابانډې راغله داڅه کوې خپـل ژونـد لیک دي په ژوندون لیکلي !؟

هغه بیاوخندل.........

ملګریه !په ژوند هېڅکله هم اعتبارنشته.

هسې نه چې بیازما په ذوق برابرکتیبه راته څوک ونه لیکي.

هغه خپـل ټول ژوند لیک پـه نوي ډیزاین لیکلي وو خودوفات نیټه یې په قوس کې خالي نیـولي وه دکتیبې پـه لوستلو دومره ووېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خوهغه بیاغېږراکړه.

ویرې اوفکرته اړتیانشته مرګ ماته اشنا دی زه اومرګ هـره ورځ ددوو ماشومانوپه ځېریودبل سره لـوبې کـوو زما ټول عمردمرګ په یاد تېرشوی زمادژوند یوه شېبه هم ددغې ښاغلي دیاده خالي نه ده نوبیاولې تـرې وډارشم که نن نه وي نوسبابه خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره اثروکړچې دمرګ یاد به هرځای د سیوري په ځېرراسره روان وو پـه اونـۍ کې بـه یویـا دوه ځلـه دښارلوېې هدیرې ته ضرورورتلم کتیبې مې لوستلې او پـه دعا مې لاسونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یوه نوي قبرزما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې درنګ بوتلونه او واړه برسونه دوابښو په سرپراته وو.

دعادت سره سم مې دکتیبې په لوستلو پیل وکړ لانیمایي مې نه وو لوستي چې د سرو یښته مې نیغ راودرېدل داهماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه. لوستوته مې دوام ورکړ خواوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو او ترڅنګ یې دکتیبه لیکونکي د سرطا ن ناروغۍ یادونه هم شوې وه.

۱۳۸۸\۱\۱۳

په زندان کې زېږېدلې ماشوم

دماشومې غوټۍ ټول عمرله ۱۸ میاشتو څخه زیات نه وو دښار په زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بله داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنورو بندیانو خونو ته ورشي له نامه سره یې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلو زندانیانو پوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نو یو ځل به یې وړو کې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یو څه ورکول.

هغه په زندان کې ترټولو کشره زنداني وه.

سلما او سدو خا ن چې کله پولیسو ددوو مجرمینو په نوم په دغه زندان کې واچول نو دا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په یوه اوبل دزړه له کومې مین وو سلما په لومړي ځل په خپلو رګونو کې دیوې رېښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدو خان سره واده وکړ خو دژوند خوږې ورځې او شپې یې په زندان کې تېرې کړې او دمینې لومړۍ میوه یې همدا غوټۍ وه.

غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې د سلما او سدو خا ن له غېږې روټوکېده یاکه لږبل ډول ووایو هغه ددوه داسې انسانانو لوروګټل شوه چې دتیاروداوږدو مزله نه یوې روښنایي ته درسېد وسره سم یې خپل لومړي قدمونونه بیا په یوه تیاره واټ کېښودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریا ل کې اوچته شوه چې له کریږو او سړو اوسیلو سره له پخوانه اشنا وو او بیا داسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولو زندانیانو وپېژنده او هرچا به نازورکول دخپلو اولادونو تنده به یې پرې ماتوله.

هغه به ډېرځله دالا هو په ځای دزندانیانو ساړه اوسیلي او د زولنو شرنګا اورېدله حتی چې دخپل زنداني پلار اویامور غېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته دحسرت اودرد له اوښکو او اوسیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول .

ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهلیزونو او انګړ کې ستړې شوه نو دسلما غېږې ته به یې پناه وروړه سلما به دزړه غوټۍ دزولنو په شرنګها راوده کړه ا وخپله به د سړو او سېلو سره پخوا زمانو ته لاړه...

په اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هو ځکه خود سلما دښکلا او جما ل له زوره هغه څوک خبروو چې په ژوند کې یو ځل دهغې دلیدو ویاړ ورپه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې دښار په لرې څنډو کې هم ډېرو خلکو دهغې صفتونه کول.

که به د هغوی په ګاونډ کې دبل چا دښکلا ستاینه هم کېدله نو دسلما ښکلا دهغوی لپاره یولوړ معیار او نمونه وه اوویل بې چې دسلما په څېر ښکلې ده هغوی ملامت نه وو د سلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونو طبعت، رنګ اوبوی یې درلود دسلما پلار یو شتمن کوچی وو خوخدای خبرچې ولې یې دغرني ژوند نه زړه تورشو ټول مالونه اورمې یې وپلورلې اوبلا خره یې دښار په دغه برخه کې یو کوروا خیست یو کا ل وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه نه وو پاتې کوم چې غرنۍ او کليوالې پېغلې ورباندې ښکلې وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سينګارکې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه او دخلکو سترګې يې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته يې پلار ديوه سوداګرزوی ته ورکړه داپرېکړه دسلما دخوښې خلاف وه خو دپلار سترګې يې دولوړپربمانه پيسو پټې کړې وې.

له واده يې څو مياشتې نه وې تېرې شوې چې سلما دلومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ او دتل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خواږه خوب اوده وو نو دتمانچې په مرمۍ يې دهغه دخوب موده دابديت لپاره وغځوله.

دخپل خاوند دګنو شتو سره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه دپيسو په وړلو يې له دريم ملګري سره واده وکړ.

نورسلما داهېر کړې وو چې هغه څوک او دچارلورده د هغې په سريوازې دپيسو او شهرت ګټلو خمار خوروو خو په څنګ کې يې دخپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخيست خپل کور او خپلوان ترې هېروو او دښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يو کال يې له دريم مېړه سره تېرکړ هرورځ به يې دښار په پارکونو کې ورسره مازديګري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم داولادمورنه شوه يوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته دښار يوه هوټل ته دډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې دهوټل په دهلېزکې يېېې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتو کې يې خپل دکاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې دماشومتوب ډېرې سپېڅلې شېبې يې ورسره تېرې کړې وې او بيابه دژمي په موسم کې درې مياشتې ددوي کورته ددرس ويلو لپاره راته.

دسلما په زړه کې ددرد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېر وکتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خو سدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلما او دهغه خاوند ته يې ستړي مشي وويل او بيا په بې صبرۍ دسلما خواته ورلنډ شو.

ا خردومره بې حيايي او سپيتوب تا دافکرهم ونه کړچې اخردچالوروې او څه دې وکړل ؟

مونږ په ښارکې پښتو او پښتونواله وبايلله خوعزت مو په خپل لاس کې وو.

سلما وخندل..........

سدوصيب دازړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ دژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

دسدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره دتلو امروکړ او سدو ته يې مخامخ وکتل.

زه بيا هم له تاسره په پخوانيو وعدو ولاړه يم خو شرط به داوي چې زما دليدو په اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې.کنه زه بيا داهېروم چې ددواړو وينه يو وخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلما ورته بيا هم دپخوا په څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې دښکلاله بــــــنې نـــــــه يـــــــوه پاڼـــــــه هـــــــم نـــــــه وي رېژولـــــــې.

دښار په ځينو هوټلونو او پارکونو کې يې بيا بيا سره وليدل سدوخان که هرڅو ل وو خو سلما احساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوې ښکلې ښځې تر څنګ يوه ماهره قاتله هم ده خواوس يې چې په ربښتني ډول په يوه داسې چاړه بايللى چې ماشومتوب يې ورسره تېرشوى وو.
دلومړي ځل لپاره ديوې ريښتنې مينې احساس چې پخواني يادونه او اوسني خواږه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربيم مېړه هم دنورو دوو په برخليک اخته کړي.
همداسې وشول دهغې دربيم مېړه په روغتون کې له څوخبرو وروسته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او ادله خپل ريښيتني مين سره له ښاره دتيښتې په حال کې وه چې پوليسو دواړه ونيول او دويمه ورځ دپوليسو له جنايي څانګې دلته دښارترټولو لوى زندان ته راوړل شول.

١٣٨٨\١\١٥
جلال اباد هاشمي پلازه

له ويني ترميني
دښارلوى روغتون اوزمونږ پوهنځى دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ويرونه اودعا جلوناروغانو دامبولانس اوازونه رارسيدل يوه کوچنۍ واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمينځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانوکوم پايواز زمونږدټولګي ور دويني دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګيوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي يا دپوهنتون لوړپوړ مسئولينو اونا شنا استادانو هم وروټکولونو هرچا به فکرکاوه چې بيا کوم کس دناروغ لپاره وينه غواړي.خويوجوت توپيرداوو چې دناروغ ياپايواز رنګ به دمړي په څېرزېړاوښتى ؤاوپه دمه دمه به يې داسې خبرې کولې چې ژورې بې وسۍ اوعذرته ورته وې. دغه کسانوته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځينې استادان چې لږنرم غوندي ؤاويا هم دخپل ژوند په اوږدوکې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به يې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به يې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بيابه يې زمونږخواته راوکتل هلکانو دغه فلانى ګروپ وينه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ اودخداى په رضاوينه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ يا هلک به نرې پوښتنه وکړه.
استاده څومره وينه غواړي ؟
داستاد په ځاى به همغه کس ځواب ورکړ.
ورېودومره وينه پکارده باوروکړى چې دروغتون دوينې په بانګ کې يوڅاڅکې وينه هم نشته کنه دلته نه راتلم .
دويني اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نوډېرټولګيوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه پې شوخ هلکان وو. اودابه يې له ټولګيو نه دوتلوښه بهانه ګڼله ځکه چې دغيرحاضرۍ وېره به يې نه وه خوکه دوينې اندازه به يې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت يې پنځه سوه سي سي ښودله نوپه ټولګي کې به يوډول چوپتيا خوره شوه هرچابه ځا ن دمېزپه سرله خپلوکتابونو او کتابچو سره بوخت کړبيا به نوپه دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوينې ګروپ به يې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومني نوويل به يې چې دوينې په بانګ کې دوينې ګروپ بدليدلى هم شي.
دوينې غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې يوکس به ولاړ وو اوبل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دوينې غوښتولولپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لاړه وکړاوپرې غږبه يې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دليليې دلوبيا اووريجوبه څه وينه وي هسې نه خداى مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې دقربانۍ، خواخوږۍ، خيراوثواب خبره رامنځته کړه نودټولو خندا به غلې شوه.

يوه ورځ مې ښه په ياد دې دپنجشنبې ورځ وه دويم ساعت وو استاد ديونان دلرغونو اديانو په باب خبرې کولې اوداتن د رباالنوعانو ځيرې او کړه وړه يې يې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه يوډول غيرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدايان ګڼل د لمر راختو اولمرپريوتو، ورځې،شپې د باران اوطوفان راوستلو قدرت يې په لاس کې وو ډېرځله به چې ددغه وګړوپه وجود کې دبوډاتوب نښې ځرګندې شوې نودرب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلودوستانوسره به يې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به يې له دنياوي چاروزړونه راټول کړل دنفس په تزکيه اورياضت به مشغول شول خو کله به چې ښخې بډاتوب اودمرګ ترپولو ورسېدل نوبياخپله دعبادت وړګرځېدل نورووګوړوبه يې درناوی اوعبادت کاوه اودرب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دځنګ کړکۍ يې ټک ټک شوه له ټک سره له سلګونوپېرېوو راندې زمانې څخه بېرته حال ته راغلو.

يوه د پاخه عمرخاوند چې په رېږه کې يې توراوسپين تارونه سره برابروو اوله ځېرې نه کوم لوړرتبه مامورښکارېده په لاس کې سپينه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګوتېره کړه اوبيايې مونږته وکتل او وويل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردی ؟

که څه هم کله مې وينه نه وه ورکړې خوګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوينې دبانګ په ځای مخامخ دعا جلو ناروغانو يوې کوټې ته لاړم ددواړوپه ننوتلويوه يو دپاخه عمره ښځه اودوه ماشوما ن چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېد ل ما ته يې ښه راغلاست وويل.

بيا سپين ږيري کس چې زه يې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچيه ! ته دېو هنتو ن محصل يې زه هم دپوهنتون پخواني استاد يم خو اوس شخصي کاراوبارلرم دامې مېرمن اودادوه مې زامن دي چې مشرايمل اوکشراجمل نومېږي اوداچې په کټ کې ناروغه پرته ده زمامشره لوررڼاجانه ده هسې خدای وساتلوله ترافکيي پېښې سره مخ شوې ؤ وينه يې ډېره ضايع کړې ښی متې اوپښه يې ډېرژوبل دي اميد دی چې ستا وينه به صحت ورکړي.

نجلۍ دپلارپه خبروسترګې وغړولې لومړی يې هغه بيايې ماته وکتل سره د دې چې په سترګوکې يې ددردڅپې خوړې وې خولاله وړاندې يوډول عجيبه مننه اوځلاپکې نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړپلاريې خبروته دوام ورکړ.

بچيه ! په روغتون کې مې وينه پيدانه کړه بانګ هم له وينې خالي شوی دی ځکه مې تاته زحمت درکړدوينې بانګ ته لاړوډاکتر شپږسوه سي سي وينه راڅخه واخيسته نږدې نيم ساعت بهرانتظاروم وروسته همغه کس بياراغی زه درڼاپه فکرکې وم په زړه کې مې يوډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود .

بچيه ډېره مننه!

دلورحالت مې ښه دی خودرڼاموريوځل بيا ستا دليدلوهيله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼاپه کوټه کې ټول راته پاڅېدل رڼا هم دبسترله بالښت يوڅه سرراپورته کړپه ټيټ اوازيې مننه وکړه اوبيايې په سترګولاس کېښوده موريې ترخپل څنګ راته کښناستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښيناستم اوبياپه خبروشوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچېه ! ته محصل يې ستا له دغه قربانۍ مننه رښالورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې يوه همزولي يې وينه ورکړه موږ په دې ښارکې مسافر يو کنه کومې خواته به مومنده وو هلې ستادغه قرباني به تل زموږ په ياد وي په دې خبروکې ووچې يوې نرسې درښا موراو پلاربهروغوښتل په کوټه کې زه ،رښا او د هغه دوه وروڼه پاتې شوو.

درښاسترګې نيم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتيا خوره وه شيبه پس يې ترژبې لاندې وويل مننه......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بيايې وويل

ښکلی نوم دی.

يو شېبه بيا چوپتيا شوه زړه مې راغونډ کړترې و مې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب يې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې يودرد به دتل لپاره زما په وجود ي پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته يې وکتل اوبيايې په ډېرزحمت سترګي ماته راواړولې.

دومره بې غوره ېږه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وينې سره يوځاي زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې يوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رښا ته دزړه په سترګووکتل اوددغې درد په مانا پوه شوم.

هغې بيا خبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه يوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه يې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خويوه هيله درڅخه کوم.

ورته مې وويل

کومه هيله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حيران وم دومره زراوداسې خبرې ديوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بيايې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هيرول....... اوس زما له واکه وتلي دي

رښاوخندل مخ يې په مړوند پټ کړلنډه شېبه بيا چوپتيا خوره وه خوډېرزريې روغ لاس ترڅنګ ايښي لاسي بکس ته وراوږد کړ په يوه پا ڼه يې دوه نمبرونه وليکل بيايې پاڼه ماته ونيوه.

دازماتيلفون.......

خبره يې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاريې راننوتل موريې درښا په تندي لاس کېښود اوپلاريې زمامخې ته په کوچني ميزدميووکڅوړه کېښوده دميووکڅوړه مې دهغه دټينګارسره سره بېرته ورکړه اوورته مې وويل چې دې ته زمانه رښازياته اړتيالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رښا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رښامې بيا له سترګوتېره کړه تندی يې غوړېدلی وو او په سترګوکې يې ګڼې هيلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ايله وپوهېدم چې خوا ږه دردونه هم شته او له وينې مينه څنګه راټوکېږي
.

۱۳۸۷/۹/۱۹

چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړي ځل نه وو چې دنقاشۍ په نندارتون کې دهغه تابلوګانو ترټولو غوره اولومړۍ جایزه ګټله
. ددغه ښار په ډېروننداراتونونوکې دساحل تابلوګانو دلیدونکو پام ځانته راا ړولی وو
تېرکال دښار په ننداراتون کې دهغه یوه تابلوچې دیوه قبرترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعا په حالت کې انځورشوې وه اوله سترګو یې تررپاندوبیرغونولاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دننداراتون دترټولو قېمتې
تابلو په نوم له هغه نه واخیسته
دساحل دشهرت یوسبب دا وو چې په خپلوتابلوګانوکې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې اوبیه یې هم
. دومره لوړه نه وه
دننداراتون دخلاصېدونه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکو په خوله وو په تابلوکې یوماشوم
دپسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي اوماشوم چې
ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سورشوی اوله ډېرې مینې یې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې دکوم پسه له ناڅاپې الوت نه وېرېدلی اوله خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه
هرڅومره منډې وهي له شانه یوڅه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلوڅوک دومره زرنه
پوهېږي خوله ژورفکرنه وروسته دیوه کوچني ماشوم اویوه ضدي پسه دمینې دکیسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلوکې کارېدلي هنرته حیران وو اوپه ننداراتون کې یې دخلکو دبې ساري مینې
. اوتشویق له کبله ورته هغه ټولې شپې دخیال په څېرښکارېدې
په خپل مېزیې اېښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره یې غلي غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه
ووهله اوترژبې لاندې یې په خندا وویل
(چاویل چې کوږ بارترمنزله نه رسېږي))
ام......زه وایم زمااصلي تابلوګانې که هلته یوسم کتل څه چې دخلکوزړونه به له خندا ورته وچوي اوپه
. ځپېړوځپېړوبه زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلوجوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې یې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښارپه شتمنوخلکوکې راځم دهغې په
څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه
تابلوساحل دخلکوپه وړاندې چېرته ورسولو اودمینه والودچکچکوشوریې اوس هم له غوږونونه دی وتلی په
همدې فکرونوکې ووچې دکوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ رانـوته ټوله په سروجاموکې نغښتې وه خوپه
تندي کې پرېشانې اوخفګان دواړه له ورایه بربښېدل دساحل په لیدویې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې
وکړ اودسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړاوساحل ته یې وکتل
......مبارک بیاهم
ساحل خپل تندی تریوکړاومېزپه سرله رنګ لړلوکاغذونوسره بوخت شو
.بیایې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نړدې ووچې خلک مې په تابلوپورې وخاندي ،داځل خونه تابلووه اونه مابلو چې ته بیامبارکي هم
راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو اوبیادلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماوشرموې
دنجلۍ په سترګوکې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه اوبیایې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمدا شېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په ننداراتون کې زمادضدي پسه تابلوته لومړۍ مقام ورکړل شو تابيا هم زما سره جفاوکړه

تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلۍ تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بيا هم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده

زه دشهرت وږې نه يم يوازې ستامينه غواړم تاهغه ځل اودد ې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزيري راکولوپه ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلۍ اوازنورله قهراوغوصې نه ژړااوکرېږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يونقاش نه يې يودروغجن يې دوره نه بهرپه انګړکې يواوازجګ شو ساحل وخندل خوبيايې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پړمخې په خورووروتابلوګانوپرته اوڅوتابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې

۱۳۸۸-۲-۴

ننګرهارپوهنتون

وړانګه اونکريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ څیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نېکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې .بوږنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی

دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده .هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې

وړانګې ته چې نور دهغوی خنداګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاڅېده دتاوخانې په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه څاڅکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنېکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده

دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته دخوښۍ دډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوال ته د دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانۍ په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخنداګانو آوازونه دنکریبو له ښکلی بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی دډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته .به یې په غوږ ومنډله

څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دڅیراغ رڼاته عجیبه ښکارېده دواړه لستوڼی یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خواته .په بیړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده

! وړانګې وه وړانګې

څه شوې؟ چېرته یې؟

وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا .به سلګو واخیسته

مرجانې ابۍ بیا نارې کړې

!وه وړانګې

څه بلا وخوړې........ څه شوې ولې غږ نه کوې؟

وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی

څه وایې دغه یم دڅا په غاړه

را شه لېونۍ لاس دسور کړه

نه ادې نه یې سور کوم

وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی

...ادې ورکې کړه نه یې سور

مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لیږلې دی چې تر اوسه به چا لاس نه وی پرې سره کړی.

نه ادې زما نه خوښیږی لاس مې همداسې سپین ښه دی.

مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندی ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم

مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپړمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.

مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...

مرجانه ابۍ په قهر شوله

وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې.
*****

الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور درې واړه منګی یې له اوبو تش وو په کور کې یې ځاڅکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړې په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وي څه چې نوره لاړه خپلې پېغلې همځولې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې درې واړه سره ملګرې شوې سترې مشې یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې درې واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلي دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې ستر ګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ، یو یو ځاڅکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.

یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردې دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول بېل بېل ورپه یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلي زلميانو هم نورې سترګې نه پسې وړلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه مايوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سر کې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر نن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه.

دا ټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لږ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پاڅېده.

۱۳۸۳-۰۷-۰۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته ځراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېوال سره ټکر شوم خو لاس به مې تکیه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تیاره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پیدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تیاره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په یاد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښارته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جیب مې لاس و وهلو دکلیانو اوږد زنځیر مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې یوه غټه کیلي مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بیا مې څو نورې کلیانې په کلپ کې وازمایلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکلیانواوږد زنځیر مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ویده وو په کړکیو پردې کش وې په اوږده دهلیز کې بې دهغوی له خرارې بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم یوه بله کیلي مې په کلپ وازمایله داځل یې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ویل او خونې ته ور دننه شوم نه پو هېږم چې نن شپه ولې برق نهؤ را غلی چې هره خوا تپه تیاره وه کنه هسې خو ځوان وم .سترګې مې روغې رمتې وې یواځې دخوب ښاپریان پرې ناست وو

تاسې به وایی چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې یوې لرې سیمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی .وو اوبل دا چې نن مې هم تر نیمې شپې دموټر په کرایه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخیسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کلیمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بیړه و ویلې په ستر کو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څو ځله پړمو ښکو واخیستم او بېرته به را ویښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار یو څه اوچت ؤ له ځایه ور پاڅېدم په تیاره کې ور و وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بیا تر غوږ شو نه پو هېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ دکلا دلویې دروازې شاته دی ها خوا مې یو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل دیوه په لاس کې زوړ تیلې څیراغ ؤ او بل یې تر څنګ غلی ولاړ ؤ یو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی .ودرېدم بیا مې پرې غږ کړ

څوک یې؟

له څه چوپ تیا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر یو

بیا مې ترې وپوښتل

چې مسافر یاست دلته څه کوئ؟

:هغه نفر چې تېلی څیراغ یې په لاس کې ؤ لږڅه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز یې و ویل .استاده مړی راته شوی یوازې ستا مرسته غواړو

دهغوی څبرې ریښتیا هم راته خواشینې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنې په کوم نیت د دلته را غلی وی له دروازې نه ور و وتلم له هغوی سره مې ستړی مشی وکړل څبرې یې ریښتیا هم دبل ډول خلکو نه وې چې .سړی د وېره ترې ولری

بیا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ورونو څه کیسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو
وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دښار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهېږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډېر ژوبل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې.
هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ورولوېد هو موترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کېږی دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه.
ما چې دهغوی دا خبرې وا وربدې نو ما ته هم دیو کال وړاندې پېښه سترګو ته ودربده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په همداسې شپه ټکولې وې.
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلېز کې چې را تېربدم چو په چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل ځیراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه راباندې غږ کړ
استاذه خدای دخیر درکړی ریښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو
دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې ږیره یې دموټر ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤدسړک څنګ ته یې څو غټې غټې پړتې، دوه بیرغونه، دوه کولنګ او چړی ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ.
دوی ډېر سترې مالو بربښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لویې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او د سپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل.
زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کړنګ او کړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو څو شېبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی هډوکی هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کور ته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پړمونښکې وړی وم څو شېبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خوا ته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خوا ته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری وارو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې يې را ته په يوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نه ؤ هر څو مې چې چيغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو يې د کيندل شوی قبر په خوا ور واخيستلم او په ډېر قوت يې په لحد کې تخته کړم د هغوی څېرې اوس د خوارانو په شکل نه وې تورې بلاوې راته ښکارېدې هر يوه پرښې را وړلې او زما په سر يې اېښودلې يوازې زما د سر پرښه پاتې وه چې بيا مې يوه چيغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز او چت نه شو د هغوی څخه يو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري يې چې د کور په دروازه کې را کړې وې هغه يې زما له جيبه وښکلې او په کړسنده خندا يې وويل.
بد بخته زمونږه پيسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شو ل او يوه بله پرښه يې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل يې ټول په لحد کې پټ کړلم د سپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په يو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ او تور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تياره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې د چريو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چيغې و وهلې خو هېڅ فايده يې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ايله يوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو يې لا د هديرې شپه راته سخته کړه د لحد هغه پرښه چې د پښو له پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تويدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بيا سر را پورته کړ خو ټک يې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وينې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله د خوب خونه را په ياد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بيا ور را خلاص کړي ګوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځايونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوي.
له دغه لنډ فکر څخه مې بيا يوه چيغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پيل وکړ او خپله ملامتي مې ببرته په خپل ځان وراچوله همداسې په سلګو کې پروت وم چې د لحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لويه چيغه مې وکړه په خپله چيغه له خوبه را وېښ شوم په کټ مې د لمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې د کټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس يې زما په تندي اېښی ؤ.
د قولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل يو څو پاڼې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو اونېکمرغیو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو تر اسمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو نا خوالو او بد مرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې د بشر برخلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلولنډو کیسو کې د افغاني ټولنې له ډېرو نا خوالو او نا ویل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو دزړه او ازونه او هیلې یې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه د همدا ډول تر خو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را وروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات را ونغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېرځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو او زورواکو له وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زور تیا کار اخیستی دی ادبیان ژپه یې ور کړې. دلنډو کیسو تر څنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ور کړې ده او درازاو نیاز ډېر خواږه انځورونه یې پنځولي د هغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېرزورور دی او یو پټ درد او خوږلني په کې نغښتې چې د کیسو د اځانګړنه یې ماته د تکړه شاعر پیر محمد کاروان لنډې کیسې را یادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې را ټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. د ولسمشراند یښنې کیسه د او سنې حالت انځوروړاندې کوي او زمو ږ دمشرانو هغه بې باورې چې ددوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمینځ یې د یوال درولی وړاندې شوی ، مزدوري دیوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دواټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر دنورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي.سپین د یوالونه دیوه کلي نه دکلیوالو دکو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې دخپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي و باسي ،

دځنګل ماران دیوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلۍ غږوي او بیا څنګه دمارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وایي)) دمارګیر مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکیه دادیوه خوار اوابې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې دکلیوالو دمهربانۍ لاندې رالوېږي خو اخېر دبهرنیانو په بمبارۍ کې دخپلې رمې سره یوځای و ژل کېږي په کیسه کې دکلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داو سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی دسو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه دخپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي او دځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو څوک يې نه پېژني بېرته نهيلی روانېږي او پرمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه او ورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپانه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستۍ برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک او پاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندي دزخم په ننبه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زمونږ دهېواددزندانونو انځوردی اوپه زندان کې دماشومانوژوند څرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له ويني ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټېپي نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيدا کېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسولوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونوپه څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابرياوپرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتانداوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library